

Jamsai

喵喵

เหมียว
เหมียว
เหมียว
แมวน้อย
อลเวง

๒

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อใจใจไว้ด้วยกัน

"เมื่อย" ข้าก้มหน้า ไม่กล้ามองตาเขา

"กลับมาเถิด" เทพี่ซึ่งเอ๋ยขึ้นเบาๆ

ข้าบิดชายเสื้อไม่ได้ขยับเท้า เพียงเอ๋ยเสียงแผ่ว "ท่านไม่ชอบร่างแวมของข้า"

เทพี่ซึ่งนั่งลงบนยอดไม้ ดึงข้าเข้ามาใกล้ ถามอย่างจริงจัง "เจ้าชอบข้าหรือไม่"

"ชอบ" ข้าตอบโดยไม่ต้องคิด

"ข้าไม่มีชนที่สวຍงาม เจ้ายังชอบหรือไม่"

"ชอบ!"

"ข้าไม่มีหางที่มีขนปกปุย เจ้ายังชอบหรือไม่"

"ชอบ!"

"ข้าไม่มีแผ่นหนังสีชมพูที่กลางอุ้งเท้า เจ้ายังชอบหรือไม่"

"ชอบ!"

"เช่นนั้นก็จะให้เจ้าดู...ร่างที่แท้จริงของข้า"

มากกว่ารัก

เหมียว เหมียว เหมียว แมวน้อยอลเวง 2

จวีอวาซันหลี่ เขียน พรักหอม แปล

《喵喵喵》 Vol.02

Original story and characters created and copyright © Author:

橘花散里 Ju Hua San Li

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2639-7

ภาพประกอบ 雪代薰

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับความซุกซนแบบแมว ๆ ของสวาเหมียวเหมียว อ่านแล้วท่านนักอ่านนี่ถึงแมวน้อยตัวไหนบ้างไหมเอ๋ย เชื่อว่าความโลซีของ สวาเหมียวเหมียวต้องถูกใจใครหลายคนแน่นอน อาจะอยากกลายเป็นทาสแมว แบบตัวละครในเรื่องนี้ก็ได้นะคะ

ในเล่มนี้สวาเหมียวเหมียวได้รับการกิจให้ไปทำงานสุจริตหาเงินหนึ่งพวง ในแดนมนุษย์เพื่อผ่านชั้นเรียนปีศาจเยาว์วัย แน่แน่นอนว่าความคิดความอ่านของ สวาเหมียวเหมียวต้องไม่ธรรมดาแน่นอน ไม่เพียงแค่นั้น ยังมีเรื่องของสหายเก่า ที่หายไปได้กลับมาพบกัน และเรื่องความรักชายหญิงที่จะมาหักทลายแมวน้อย เหมียวเหมียว

มาติดตามความน่ารักและตลกของสวาเหมียวเหมียวกันต่อ สุดท้าย เหมียวเหมียวจะผ่านภารกิจในแดนมนุษย์นี้ได้หรือไม่ เหล่าปีศาจและเทพเซียน ที่หวังฝากหัวใจให้เหมียวเหมียวจะเอาชนะใจนางได้หรือเปล่า ความสัมพันธ์ 'ศิษย์อาจารย์' จะมีความก้าวหน้าขึ้นบ้างไหม เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้ เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฮวาเหมียวเหมียว แมวสามสีอายุสองปีทีทะเลาะไปอยู่ในร่างปีศาจแมวพันปี ทำให้ตายคือกรงเล็บทะเลงฟ้า ขอบกินปลา นอนผึ่งแดด รักขณยิ่งชีวิต
- * เทพปั้ง แม่ทัพอันดับหนึ่งของเหล่าทวยเทพ ขึ้นชื่อเรื่องปราบปรามปีศาจ มีนิสัยอ่อนโยน รับฮวาเหมียวเหมียวเป็นลูกศิษย์
- * อินจื่อ ปีศาจอีกาขาว ติดตามฮวาเหมียวเหมียวมานานนับถือเป็นลูกพี่ ชอบสะสมเพชรพลอยเป็นที่สุด
- * เจ้าอวิ้น องค์ชายสามแห่งวังมังกร มีเส้นผมสีแดงเหมือนเปลวไฟ นิสัยกะล่อนเจ้าชู้
- * ไม่หลิน เซียนอิสระแห่งแดนสวรรค์ เชี่ยวชาญเรื่องการแพทย์ เป็นสหายของเทพปั้ง นับว่าเป็นทาสแมว
- * จอมมารว้าวกระทิง หรือผิงเทียนต้าเซิง (มหาเทพเสมอฟ้า) มีฮวาเหมียวเหมียวเป็นน้องสาวบุญธรรม ขึ้นชื่อเรื่องกลัวภรรยา

* หัวข้อ

ภรรยาจอมมารวิภวาระถึง อาวุธประจำกายคือพัดใบตอง
เป็นมารดาที่ตามใจบุตรชาย

* เชี่ยวเทียน

ปีศาจสุนัข เป็นหูเป็นตาของเทพเอ๋อหลาง รับประทานอาหารที่
ตรวจตราแดนมนุษย์

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

54

ไม้กลายเป็นเรือ*

สีหน้าของเจ้าอาววินดำคล้ำแล้ว บรรยากาศในห้องตกอยู่ในความ
เงียบสงัด ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีเสียงดังมาจากอีกด้านหนึ่งของกระดิ่ง
"ตั้งใจทำให้ดี"

เช่นนั้น...ก็เห็นด้วยว่าการหาเงินสำคัญ เช่นนั้น...เจ้าอาววินก็จะต้อง
เข้าได้ตามใจชอบหรือ

เจ้าอาววินระบายลมหายใจยาว กระจิโนนเข้ามากดข้านอนลงไป
อีกครั้ง จากนั้นก็ลุกตรงโน้นคลำตรงนี้ไปทั่วร่าง เนื่องจากเขากับข้า
คุ่นเคยกันดี ดังนั้นหลังจากลู่คบคลำมาถึงหาง ข้าจึงถีบเขาไปที่หนึ่ง
อย่างไม่เกรงใจ "ห้ามแตะต้องส่วนนี้!"

"ได้ๆๆ" เขายิ้มเจ้าเล่ห์พลางจุ่มพิตไบบหน้าข้า พร้อมกับนั้นก็
ปลดสายรัดเอวของตนออก เผยให้เห็นแผลอกเปี่ยมเสน่ห์เข้ายวนใจ

* ไม้กลายเป็นเรือ เป็นสำนวนจีน หมายถึงเรื่องราวเสร็จสิ้นไปแล้ว ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้แล้ว คล้าย
สำนวนไทยที่ว่า 'ข้าวสารกลายเป็นข้าวสุก'

และกล้ำมเนื้ออันแข็งแกร่ง

จับปล้นนั่นเอง เสียงแผดคำรามดังสะเทือนเลื่อนลั่นของเทพบีซิง ก็ดังออกมาจากในกระดิ่ง "เจ้าบอกเจ้ากำลังรับแขก?! รับแขกอะไรกัน!"

การเคลื่อนไหวของเจ้าอวีนกลายเป็นหินไปอีกครั้ง เขาเอามือกุมศีระชะอย่างกอดกุ่ม บ่นพึมพำด้วยสีหน้าทุกข์ทรมาน "อาการตอบสนองของคนผู้นี้จะเชื่อมโยงเข้าไปหน่อยกระมัง...มาทำให้คนตระหนกตกใจในเวลาเช่นนี้ เกิดปัญหาขึ้นจะอย่างไร"

ข้าได้ยินเสียงคำรามของเทพบีซิงเต็มไปด้วยความโมโหที่ตกใจ ได้สติขึ้นมา รีบอธิบายความเป็นมาของเรื่องราว แสดงท่าทีว่าตนกำลังพยายามหาเงิน ขอให้เขาอย่าโกรธ

มีเสียงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ดังมาจากอีกด้านของกระดิ่ง น้ำเสียงของเทพบีซิงคล้ายเค้นออกมาจากไรวิน "ดี...ยิ่งนัก หอซีเฟิงมีแต่คนดีมากมาย...เจ้าอวีน เจ้าดียิ่งนัก"

เจ้าอวีนปัดเส้นผมสีแดงไปไว้หลังใบหู หัวเราะอย่างชั่วร้ายครู่หนึ่ง แล้วขยับเข้าไปพูดใกล้กระดิ่ง "ข้าว่านะ ท่านอาจารย์ของเหมียวเหมียว ในเมื่อตอนนี้ไม่กลายเป็นเรือไปแล้ว ข้าก็จะรับผิดชอบแต่งงานกลับไปวังมังกร เจ้าก็ช่วยพวกเราให้สมปรารถนาเถิด"

"ไม่กลายเป็นเรือไปแล้ว?"

คำพูดนี้พอเอ่ยออกมา ข้าที่ความรู้สึกข้าเพียงใดก็รับรู้ได้ถึง ความเดือดดาลของเทพบีซิงที่จะจับข้าไปหวัดกันพร้อมทั้งกักขังไว้ จึงรีบตะโกนขึ้น "ไม่มีไม้และเรือ ไม่มี!"

เจ้าอวีนหัวเราะ ลูบๆ ศีระชะข้าและบอก "โอ้ เหมียวเหมียว เจ้ายัง

ใช้สำนวนไม่ค่อยเป็น"

"เจ้าทำเรื่องเช่นนั้นกับนางแล้ว?"

"แล้วแต่เจ้าจะคิด" น้ำเสียงของเอาอวินเปลี่ยนเป็นงานเป็นการ
"ข้ายินดีจะแต่งงานเป็นชายาเอก"

"ไม่อนุญาต!" เทพปีชิงคำราม

"เพราะเหตุใดจึงไม่อนุญาต" เอาอวินสีหน้าเคร่งขรึม "แม้นางจะเป็น
ศิษย์ของเจ้า แต่หาใช่ตุ๊กตาที่เป็นของเจ้าเพียงคนเดียว ไยต้องขัดขวาง"

"เจ้าแต่ไรมาก็ให้ชีวิตเหลวแหลกไปวันๆ ข้าจะวางใจมอบ
เหมียวเหมียวให้เจ้าได้อย่างไร!"

"เช่นนั้นก็หมายความว่าถ้าข้าไม่ใช้ชีวิตเหลวแหลกไปวันๆ อีก
เจ้าก็จะวางใจมอบเหมียวเหมียวให้ข้า?"

"พูดจาเหลวไหล!" เทพปีชิงเด็ดยอดตาลขึ้นอีกครั้ง

ทั้งสองด่าทอกันไปมา ข้าขาดตัวอยู่ที่ปลายเตียงกอดผ้าห่มด้วย
ความคับแค้นและเศร้าร้อนจิตใจที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม รู้สึกว่าตน
คงหนีไม่พ้นชะตากรรมที่ต้องถูกหวัดกั้นแน่ อีกทั้งการขอแต่งงานของ
เอาอวินก็มีแรงดึงดูดใจยิ่งนัก ปลาทั้งสี่ทะเลล้วนเป็นของข้า...กินก็กิน
ไม่หมด...อยากกินปลาหลีก็กินปลาหลี อยากกินปลาจี้* ก็กินปลาจี้
อยากกินกุ้งมังกรก็กินกุ้งมังกร แต่ละชนิดสามารถเอามาสองตัว ตัวหนึ่ง
เอามากิน ตัวหนึ่งเอามาดูได้

น้ำลายในปากเริ่มไหลออกมากขึ้น ทำให้ข้าลืมความหวาดกลัว
ไปชั่วขณะ คิดถึงแต่ปลาสดในมหาสมุทร

* ปลาจี้ เป็นปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง อยู่ในวงศ์ปลาตะเพียน ลำตัวมีสีคล้ายตะกั่ว

ขณะกำลังตกอยู่ในภาวะอันตรายก็มีเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวขึ้น
รังสีเช่นฆ่าอันน่าสะพรึงกลัวพุ่งสูงเทียมฟ้าแผ่ลามไปทั่วบริเวณ ผ่นกิ่งห้อง
แตกเป็นช่องกว้าง เทพปีศาจสวมชุดลาลอง มือถือกระบี่ยาว สีหน้าบึ้งตึง
ท่าทางเหยียดโหดดูดุนยิง จ้องเอาอวีนตาไม่กะพริบ ก่อนจะหันมาจ้องข้า
ความรู้สึก...คล้ายยังน่ากลัวยิ่งกว่าตอนข้าขโมยของกินแล้วถูกจับได้
เสียอีก

"เร็วเพียงนี้?" เอาอวีนเองก็ออกจะปากอ้าตาค้าง แล้วกลับคืน
สู่ความสงบเยือกเย็นอย่างรวดเร็ว เขาจัดๆ เสื้อผ้าลงจากเตียง
ทำความเข้าใจเทพปีศาจพลางเอ่ยว่า "ข้าอยากแต่งกับเหมียวเหมียว
ด้วยความจริงใจ"

"ในสถานที่เช่นนี้ ทำเรื่องเช่นนี้ จริงใจหรือ!" เทพปีศาจแค้นเสียง
เย็นชาออกมาคำหนึ่ง มองสภาพข้าแล้วถอนหายใจด้วยความโล่งอก
"พวกเจ้าดูแล้วยังไม่ได้กลายเป็นเรือ"

เอาอวีนมีท่าทีอีกอีก เขามองข้าแวบหนึ่ง "เป็นเหตุไม่คาดคิด
โดยแท้"

"อาจารย์..." ข้าเอ่ยปากอย่างหวาดหวั่น มุดออกจากผ้าห่มมา
คิดจะไปคลอเคลียออกด้ออัน ขอบภัย ประจบเอาใจ

คิดไม่ถึงว่าเทพปีศาจมองข้าแวบหนึ่งแล้วเดือดเป็นฟืนเป็นไฟ
"มุดกลับเข้าไปในผ้าห่ม! ห่อตัวให้แน่นหนาหน่อย!"

เขานิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงเก็บกระบี่ เดินเข้ามาดึงผ้าปูเตียงและผ้าห่ม
มาห่อหุ้มตัวข้าขึ้นแล้วชั้นเล่า ห่อจนคล้ายขนมจ้างลูกใหญ่จึงหยุดมือ
จากนั้นก็หันกลับไปมองเอาอวีน ซักกระบี่ยาวออกจากฝัก

"เจ้ารู้จักแต่ใช้กำลังปาเถื่อนคุกคามบีบบังคับผู้อื่นหรือ" เอาอวินพูดเสียงเยียบเย็น "เหตุใดจึงไม่ให้นางตัดสินใจเอง หรือว่าเจ้าไม่มีความมั่นใจว่าจะรั้งนางไว้ได้ จึงได้แต่ใช้วิธีบีบบังคับ"

สีหน้าของเทพปีซิงยิ่งบึ้งตึงหนัก เขาหันมาถามซ้ำ "เจ้าอยากไปวังมังกรกับเขา?"

"อยาก!" ข้าตอบทันที "เพราะที่นั่นมีปลาจำนวนมาก"

สีหน้าของเทพปีซิงพลันซึมซาขึ้นมา เขาหลับศีรษะซำอยู่ยาวนานโดยไม่พูดอะไร คล้ายกำลังครุ่นคิดสองจิตสองใจ ส่วนเอาอวินที่อยู่ด้านข้างกลับมีสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องเบิกบานใจยิ่ง

ข้าเห็นเทพปีซิงดูเหมือนไม่เบิกบานใจ ในใจก็รู้สึกเสแสร้งขึ้นมา จึงเอ่ยปากถาม "ถ้า...อาจารย์ไม่ชอบให้ข้าไป ข้าก็ไม่ไป"

"เจ้าอยากแต่งให้เขาจริงหรือ นับแต่เนี่ยไปอยู่ใต้ทะเล ไปจากวังเสวียนซิง..." เทพปีซิงถามเสียงต่ำ "ถ้าเจ้าชอบเขาจริง ข้าก็จะปล่อยมือ"

"เพราะเหตุใดต้องไปจากวังเสวียนซิง" ข้าไม่เข้าใจ

"เพราะหลังจากแต่งงานกับคนผู้หนึ่ง ก็ต้องไปใช้ชีวิตอยู่กับเขา ด้วยเหตุนี้เมื่อเจ้าแต่งให้เอาอวิน ก็ต้องไปอยู่ข้างกายเขา" เทพปีซิงชี้แจงด้วยความอดทน

เอาอวินที่อยู่ด้านข้างเอ่ยเสริมขึ้น "ข้าจะรักและตามใจเจ้ายิ่งกว่าเทพปีซิง วางใจเถิด"

"ไม่เอา" ข้าสั่นศีรษะอย่างไม่ลังเล "เหมียวเหมียวจะอยู่วังเสวียนซิง!"

"เจ้าไม่ชอบปลา ไม่ชอบข้าหรือ" เอาอวินถาม

"ชอบ" ข้าพยกหน้า พยายามอธิบาย "แต่...ข้าชอบอาจารย์มากกว่า อาจารย์ก็ให้ปลาข้ากิน...ยังเลือกข้างออกให้ด้วย อาจารย์ตามใจข้าทุกอย่าง ข้า...ไม่อยากไปจากเขา"

ชี้แจงวนวายอยู่เป็นนาน กลับรู้สึกที่ตนเองไม่ได้พูดสาระสำคัญ ทว่าสีหน้าของเทพี่ซึ่งดูดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ประหลาดยิ่งนัก...

ตั้งแต่เมื่อไรกัน...ที่ข้ากลัวจะเห็นเขาได้รับบาดเจ็บและเสียใจเปรียบกับตนเองถูกแทงสักแผลยั้งเจ็บกว่า

ตั้งแต่เมื่อไรกัน...ที่ฐานะของเขาในใจข้ามีความสำคัญยิ่งกว่าปลาสำคัญยิ่งกว่าการเล่นสนุก

ตั้งแต่เมื่อไรกัน...ที่ข้าเริ่มโหยหาอ้อมกอดแสนเยิบเย็นของเขา โหยหารอยยิ้มและความอ่อนโยนของเขา

ความทรงจำพรุ่งพรูเข้ามาในใจอีกครั้ง ความรู้สึกถูกทอดทิ้งฝังแน่นอยู่ในใจ ทุกครั้งที่นึกขึ้นมาก็จะหวาดกลัว กลัวว่าวันหนึ่งจะไม่ใช่ที่ต้องการ ไม่ว่าจะรอสักกี่วันเขาก็ไม่มาหาข้า ไม่มาพาข้ากลับวังอีก

ถ้ากินปลาแล้วต้องถูกทอดทิ้ง เช่นนั้นข้ายอมไม่กินปลาชั่วชีวิต!

เห็นคนทั้งสองนั่งเงียบไม่พูด ข้าก็เปิดปากอย่างห้วนหวาดอีกครั้ง "อาจารย์...ท่านไม่ต้องการข้าแล้วหรือ เหมียวเหมียววไซทำอะไรผิดไปหรือไม่ ข้าจะแก้ไข ท่านอย่าทอดทิ้งข้าได้หรือไม่"

"วางใจ ขอเพียงเจ้ายืนต้อยู่ข้างกายข้า อาจารย์จะไม่มีวันทอดทิ้งเจ้า" เทพี่ซึ่งตบศิระระง้าเบาๆ ในที่สุดก็ถอนหายใจยาว หัวคิ้วที่ขมวดมุ่นเริ่มคลายออก ทั้งส่งยิ้มเจิดจ้าดูแสงอาทิตย์สาดส่องไปหมื่นหล้ามาให้ข้า

เขาหมุนตัวไปมองเอาวีนที่มีสีหน้าไม่ชวนมอง "ข้าเพียงจะโยนเจ้าหนุ่ม
ที่เกะกะกีดขวางอยู่ตรงหน้าผู้นี้ทิ้งไป"

"เจ้าก็แค่พบตัวนางก่อนจึงได้เปรียบ นางในตอนนี้มีนิสัยเช่นเด็ก
ลูกนกเกิดมาเห็นก็นึกว่าเป็นแม่ น้ากลัวคงเห็นเจ้าเป็นบิดาไปแล้ว"
เอาวีนแค้นหัวเราะออกมาคำหนึ่ง "ข้าไม่มีทางยอมเลิกรา"

ยังไม่ทันสิ้นเสียง เทพปี่ซึงก็แหงกระบี่ออกไป เอาวีนรีบเรียก
หอกยาวพู่แดงออกมาต้านรับ เครื่องเรือนที่อยู่รอบตัวทยอยแตกหัก
ผนังถูกอำนาจของกระบี่และหอกฟาดฟันแตกร้าวเป็นช่องจำนวน
นับไม่ถ้วน เรือนเล็กทั้งหลังสิ้นสะเทือน มีเสียงกรีดร้องของโถวหย่ามามา
ดังมาจากนอกประตู "สวรรค์! น้ำมันเกิดอะไรขึ้น แผ่นดินไหวหรือมีใคร
ต่อสู้กัน นายท่าน! แผ่นดินไหวแล้ว พวกท่านอย่าเอาแต่แย่งชิงสตรี
อยู่เลย ที่หอซีฟิ่งนี้มีมากมาย มีมากมาย!"

55

ศิษษาวิจัยเต่า

กระบี่พร่างพรมดูสวยงาม หอกกวดแกว่งดูมังกร เทพี่ซิงที่อาการ
บาดเจ็บยังไม่หายดีต่อสู้อั้วพันกับเจ้าอวินจนแทบแยกจากกันไม่ได้
ห่อซึ้งซึ้งหลังกำลังสิ้นไหว ฝุ่นคลี่ร่วงหล่นลงมาจากเพดานไม่หยุด
เสาปรากรูร่องแตก พื้นเริ่มแตกกร้าว เสียงกรีดร้องของโถงหยาฆ่ามาถูก
เสียงร้องโวยวายของผู้คนดังกลบ แม่นางทั้งหลายและแขกต่างวิ่งออกไป
ข้างนอกอย่างไม่คิดชีวิต ปากก็ยังคงกรีดร้อง "แผ่นดินไหวแล้ว!"

เตี้ยที่ซ่านั่งอยู่ก็ถูกแรงสั่นสะเทือนทำให้หักโครมลง ครั้นแล้ว
เทพี่ซิงก็ร้องบอกซ้ำ "เหมียวเหมียว เจ้าออกไปข้างนอก กลายร่าง
เป็นแมว อย่าเที่ยววิ่งไปที่ใดส่งเดช!"

เขาพูดไปพลางโจมตีเจ้าอวินไปพลาง เจ้าอวินร่างกายดูจะทาน
ไม่ไหว เสื้อผ้าบนร่างขาดเป็นรูไปหลายแห่ง มีบาดแผลปรากฏให้เห็น
หลายรอย แต่ยังคงไม่ยอมล่าถอย พยายามโจมตีไปที่แขนข้างซ้ายของ

เทพปี่จึงที่เคลื่อนไหวไม่คล่องแคล่วเพราะได้รับบาดเจ็บ

ข้าเห็นพวกเขาต่อสู้กันอย่างสนุกสนาน แม้จะโกรธโมโหเพียงใด แต่ก็ไม่มีท่าทีว่าจะสู้ให้ถึงตาย จึงกระโดดลงพื้น กลิ้งตัวกลายร่างเป็นแมว กระโดดออกไปทางหน้าต่างอย่างรวดเร็ว ปีนข้ามกำแพง วิ่งไปที่ถนนใหญ่ มองผู้คนที่วิ่งออกมาจากหอซีเฟิงเหล่านั่น แขนที่วิ่งออกมายังสวมใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย ดูน่าตื่นตาตื่นใจยิ่ง

เสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่นั้นน้อยชิ้นมาก เปรียบกับข้าแล้วยังน้อยกว่าหญิงสาวหลายคนมีเพียงเสื้อชั้นเดียวคลุมร่างอยู่ แม้แต่สายรัดเอวก็ไม่ได้คาด เผยผิวกายออกมาให้เห็นวับๆ แวมๆ เส้นผมยุ่งเหยิง แก้มแดงแปลงปลั่ง หน้าผากเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ ต่างเหม่อมองหอซีเฟิงที่ไหวโคลนอยู่เพียงหลังเดียว

"กิจการที่ข้าตั้งรณสังฆสมาสามสิบปี" โถงหยาบมามาร้องให้จนเป็นลมไปหลายครั้ง ทุกครั้งจะถูกกดจุดเหรินจง* ให้ฟื้นขึ้นมาแล้วก็ร้องให้ต่ออีก

สวาหรงเล่า ข้าเหลียวมองไปรอบๆ ดูเหมือนทุกคนจะวิ่งออกมาหมดแล้ว แต่กลับไม่เห็นเงาร่างของนาง

หรือว่ายังไม่ได้ออกมา ในเรือนอันตรายมาก นางคงไม่ได้มีพลังวิเศษอะไรระมัง

ขณะกำลังลังเลว่าจะบุกเข้าไปหาตัวนางหรือไม่ พลันเห็นเงาร่างของนางอยู่ท่ามกลางละอองฝุ่น กำลังประคองร่างสาวใช้คนหนึ่งวิ่งล้มลุกคลุกคลานออกมา ศีรษะของนางถูกหินร่วงใส่แตกเป็นแผลใหญ่ โลหิตไหลออกมาไม่น้อย

* เหรินจง จุดชีพจรบริเวณร่องริมฝีปากบน สามารถใช้นี้ไปกดจุดนี้เพื่อแก้อาการเป็นลมหมดสติอย่างเร่งด่วนได้

ข้าววิ่งเข้าไป หมุนวนรอบตัวนางร้องเหมียวๆ หลายคำ ฮวาหรงนั่งลงกับพื้นอย่างไม่คำนึงถึงหน้าตา เป่าลมหายใจออกมายาวเหยียดเอามือข้างหนึ่งอุดปากแผล มืออีกข้างลูบๆ ศีรษะข้ากกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "แมวน้อย ที่นี่อันตราย เหตุใดจึงไม่หนี"

สาวใช้ที่ออกมาพบกับนางสองขาอ่อนยวบ คุกเข่าลงกับพื้น ร้องให้จนเสียงแหบแห้ง "พี่ฮวาหรง ใบหน้าท่านเป็นแผลแล้ว ครานี้จะทำเช่นไรดี เป็นเพราะข้าไม่ดีเอง...ทำให้ท่านต้องเดือดร้อน"

"ไม่ใช่ความผิดของเจ้า ในเวลาเช่นนี้ชีวิตสำคัญที่สุด" ฮวาหรงฉีกชายเสื้อออกมาปิดปากแผลของตน แล้วก็เห็นโถวหยา่มามาร้องให้คร่ำครวญตีอกชกหัว จึงรีบเดินเข้าไปปลอบใจ "มามา คนยังอยู่ดีนับว่าดีที่สุดแล้ว จะสร้างหอซีฟิ่งขึ้นมาใหม่ก็ไม่ใช่เรื่องยาก"

"ข้าถูกขायมาตั้งแต่เล็ก ได้รับการเลี้ยงดูและเติบโตขึ้นที่นี่อยู่มาเกือบสามสิบปีแล้ว ไม่ต่างอะไรกับบ้านของตนเอง สร้างใหม่จะเหมือนเดิมได้อย่างไร" โถวหยา่มาเช็ดน้ำตา เยกหน้าขึ้นมองฮวาหรงพลันกรีดร้องขึ้น "ใบหน้าที่เจ้าเป็นอะไรไป!"

"ตอนหนีออกมาไม่ระวัง หกล้มได้รับบาดเจ็บ..." ฮวาหรงพูดเบาๆ

"ดาวเด่นของข้า บาดแผลใหญ่เพียงนี้ เสียโฉมแล้ว!" โถวหยา่มาลูบไล้ใบหน้าของฮวาหรง ปวดใจแทบตาย

"ขออภัย" ฮวาหรงสีหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

"ช่างเถิดๆ" โถวหยา่มาถอนหายใจยาว "ต่อจากนี้เจ้าก็ไปทำงานอยู่ข้างหลังเถิด จะได้ไม่ทำให้แขกตกอกตกใจ" จากนั้นก็บ่นพึมพำด้วยความกลัดกลุ้ม "มีปากที่กินข้าวแต่ทำงานไม่ได้เพิ่มมาอีกปากหนึ่งแล้ว"

"เหยาเหยาเล่า" ฮวาหงพลันเอ่ยถามขึ้น

โถวหย่ามามาถึงได้สติขึ้นมา ย้อนถามกลับไป "เหยาเหยาเล่า!"

"เมี้ยว" ข้าถูกเทพปี่ซิงและเทพธิดาหลันอวี๋ร่วมกันสั่งกำชับไว้ แต่แรกว่าห้ามพูดออกมาต่อหน้ามนุษย์ขณะอยู่ในร่างแมวเด็ดขาด จึงรีบเดินเข้ามาพรางใช้หางกวาดไปที่ร่างของพวกนาง บอกให้รู้ว่า ข้าอยู่ที่นี่

เสียดายพวกนางดูเหมือนจะไม่เข้าใจ เอาแต่หวาดผวา "นางเหมือนจะยังรับแขกอยู่ แยกที่นางรับรองก็ยังไม่ได้ออกมา แผ่นดินไหวครั้งนี้ เหตุใดจึงแปลกประหลาดเช่นนั้น คล้ายมีคนกำลังต่อสู้กัน คงไม่ใช่ผีหลอกกระมัง"

ข้าเงยหน้าขึ้นมอง เห็นอยู่ว่าเทพปี่ซิงกับเอาอวินกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือดกลางอากาศ เหตุใดผู้คนที่อยู่รอบด้านจึงเหมือนมองไม่เห็น... คงไม่ใช่ใช้อาคมกำบังกายอีกแล้วกระมัง

"ไม่ได้! ข้าต้องเข้าไปช่วยนาง!" โถวหย่ามามาลุกขึ้นมาบิดๆ ผุ่นบนตัว "ดาวเด่นน้อยไปคนหนึ่งก็ช่างเถิด ขึ้นน้อยไปอีกคนจะให้ข้ามีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร!"

แม่นางทั้งหลายที่อยู่ข้างๆ รีบพุ่งเข้ามารั้งตัวนางไว้ ร้องขึ้นพร้อมกัน "มามา ท่านอย่าเข้าไป! ถ้าท่านเป็นอะไรขึ้นมา ต่อไปพวกเรา จะอยู่อย่างไร!" ทางหนึ่งดึง ทางหนึ่งรั้ง

ข้ามองดูหอซีเฟิงที่จวนจะพังลงมาทั้งหมด และเห็นว่าสองคนนั้นก็น่าจะต่อสู้กันพอแล้ว ข้าจึงกระโดดสองสามครั้งด้วยความรวดเร็ว ขึ้นไปบนหลังคา ร้องเสียงดังหลายคำ ดึงดูดความสนใจจากพวกเขา

ในที่สุดเพลิงโทสะของเทพปี่ซิงก็มอดดับลง เขาตวัดกระบี่คู่ความให้เอาอวินผละออกไป จากนั้นก็กระโดดลงมาเบี่ยงหน้าซ้ำ เหลียวมองไปรอบๆ รวากับตื่นขึ้นจากความฝัน ในดวงตามีแววสำนึกผิดผิดขึ้นจางๆ ขยับริมฝีปาก แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา

เอาอวินก็หยุดกวัดแกว่งหอกยาวในมือและกระโดดลงมา ถลึงตาใส่เทพปี่ซิงอย่างดูตันทีหนึ่ง "เจ้าไม่ใช่ชั้นชื่อว่ารักและทะนุถนอมมนุษย์หรือ เจ้าไม่ใช่ไม่เคยทำร้ายมนุษย์หรือ เหตุใดวันนี้จึงทำร้ายผู้คนมากเพียงนี้เล่า"

"วันนี้ยุติการต่อสู้แต่เพียงเท่านี้" เทพปี่ซิงคว้าตัวเข้าอุ้มขึ้นมาแล้ว ร่ายอาคม ดิน ผนัง และกำแพงทั้งหมดเปลี่ยนเป็นแข็งแกร่ง เถาวัลย์ค่อยๆ งอกออกมาประคับประคองห่อซีฟิ่งที่โง่งงจะล้มล้มแหล่เอาไว้ จากนั้นก็เดินเข้าไปข้างใน "ไปดูว่าข้างในยังมีคนอีกหรือไม่"

"ไม่แน่อาจถูกหลังคาทับตายไปหลายคนแล้ว" เอาอวินยิ้มชั่วร้าย พลางเดินตามเขาเข้ามา "ต้องช่วยหรือไม่"

"แล้วแต่เจ้า"

"ข้าถามเหมียวเหมียว ไม่ใช่เจ้า"

"เหมียว" ข้าอยู่ในอ้อมแขนเทพปี่ซิงรีบยื่นศิระออกมา "ที่ด้านล่างไบหน้าของฮวาทรงถูกหินหล่นใส่เป็นแผล มีโลหิตไหลออกมามาก โถงหยาบมามาบอกนางเสี่ยวโฉมแล้ว เจ้าช่วยนางเถิด ฮวาทรงเป็นคนดีนางช่วยผู้อื่นถึงได้รับบาดเจ็บ!"

สีหน้าของเทพปี่ซิงยิ่งดูสำนึกผิดไม่สบายใจ เขาเดินสำรวจดูที่ละห้องพลางบอก "ข้าจะพานางกลับไปรักษาที่แดนสวรรค์ รูปโฉมน่าจะกลับคืนดังเดิมได้"

"เช่นนั้นก็ดี อาจารย์เป็นคนดี!" ข้าคลอเคลียอยู่ในอ้อมอกเขาด้วยความดีใจ

เอาอวีนพลันหัวเราะเยาะอยู่ทางด้านหลัง "ในวังมังกรถือเป็นคลังเก็บยาในใต้หล้า หรือยังจะมียาน้อยกว่าแดนสวรรค์ อีกอย่างมนุษย์ได้รับอนุญาตให้ขึ้นไปแดนสวรรค์ตามใจชอบตั้งแต่เมื่อใด ไม่สู้ให้ข้าพานางกลับไปรักษาที่วังมังกร ต่อไปก็ไม่ต้องทำอาชีพชื้อขายเช่นนี้ไปเป็นเทพน้ำเต้าเล็กๆ ที่ทะเลสาบมิใช่มีความสุขกว่าหรือ"

"ดี! เอาอวีนก็เป็นคนดี!" ข้าอยากจะไปดูไท่เฮยยิ่งนัก เสียตายที่ถูกเทพปี่ซิงกอดไว้แน่นไม่ยอมคลายมือ

เอาอวีนทำหน้าทะเล้นใส่ข้า ทำท่าแลบลิ้นปลิ้นตาอยู่ข้างหลัง เทพปี่ซิง ยังทำมือทำไม้บอกว่าตนดีกว่าเทพปี่ซิง

ข้าหัวเราะคิกๆ ออกมา จู่ๆ เทพปี่ซิงก็เอ่ยขึ้น "ห้องที่อยู่ข้างหน้ามีคนอยู่"

ครั้นแล้วพวกเรากรีบเข้าไปดูด้วยกัน ก่อนเห็นบุรุษร่างเปล่าเปลือยผู้หนึ่งล้มคว่ำอยู่ด้านล่างเตียง ศีรษะปูดโน คงชนถูกอะไรสลบไป

เทพปี่ซิงเดินเข้าไปดึงผ้าปูเตียงมาปิดร่างเขาไว้ ตรวจสอบดูลมหายใจจากนั้นก็หยิบยาเม็ดเล็กเม็ดหนึ่งออกมาจากอกเสื้อยัดใส่ปากเขา บอกไม่เป็นไรมาก เพียงแค่สลบ แล้วก็ร้ายอาคม ให้ฝึ้น้อยหลายตัวหามเขาออกไป

ข้าจ้องร่างบุรุษที่ถูกหามออกไปไม่วางตา ในใจมีคลื่นโหมซัดสาดดูจะมีฟ้าร้องฟ้าแลบอยู่ภายใน ข้อสงสัยมากมายผุดขึ้นมาในใจพร้อมกับความทรงจำ รุมเร้าจนแมวเวียนหัวไปหมด

สิ่งที่อยู่ใต้แฉกแฉกต้นขาของเขาทั้งน่าเกลียดและไม่ชวนมอง...
ของสิ่งนั้นคืออะไร แลคล้ายหัวเต่า...

เมื่อ...เมื่อก่อนดูเหมือนข้าจะเคยเห็นเต่าเช่นนี้มาครั้งหนึ่ง ยังเคย
ตีมันจนแบน...

เพราะอะไรจึงมีเต่า ไซ้ทุกคนล้วนมีเต่า แต่ข้าไม่มีนี่...แล้ว...
เทพีซึ่งกับเจ้าอวีนมีเต่าหรือไม่

ข้าเงยหน้าขึ้นด้วยความสับสน กวาดตามองบุรุษสองคนที่ยามมอง
สบตากันยังมีประกายไฟอยู่ไม่น้อย จากนั้นข้าก็ค่อยๆ เลื่อนสายตาลง
ลงไป...ลงไป...แล้วจับนึ่ง ยี่นึ่งทำออกไปซ้าๆ ซยับเข้าไปใกล้ ใคร่ครวญ
ว่าจะถอดเสื้อผ้าพวกเขาออกมาดูสักแวบเพื่อหาคำตอบดีหรือไม่

พร้อมกันนั้นในใจก็เริ่มภาวนาด้วยความตื่นเต้น พวกท่านอย่าได้
มีเต่าเป็นอันขาด...

เต่าน่าเกลียดมาก...ไม่น่ามองเอาเสียเลย...

56

ลับสนยุ่งเหยิงราวอยู่กลางสายลม

หนึ่งซุ่น สองซุ่น สามซุ่น สี่ซุ่น... คู่เงาของข้าขยับไปข้างหน้า
ที่ละน้อย สองจิตสองใจอยู่ว่าควรดึงเสื้อผ้าลงไปหรือไม่

เทพปี่ซึงพลันเอ่ยถามขึ้น "เหมียวเหมียว เจ้ากำลังทำอะไร"

ข้าสะดุ้งตกใจ รีบหดอู่เท้ากลับ มองเขาอย่างบริสุทธิ์ใสซื่อ
แสดงท่าทีว่าตนเองไม่ได้ทำอะไรเลย

แต่เจ้าเต้านี่ ที่แท้แล้วควรถามดีหรือไม่ควรถามดี ความคิดต่างๆ
วนเวียนอยู่ในใจ สุดท้ายข้าก็ตัดสินใจเอ่ยออกมาอย่างเปิดเผยตรงไป
ตรงมา "ในตัวของพวกเขาท่านมีเต่าหรือไม่"

"เต่า?" เจ้าอวินมองข้าวาทหนึ่ง บอกด้วยสีหน้ายิ้มกริ่ม "มีสิ ข้ามีเต่า
มากมาย เสียตายไม่ได้เอาติดตัวมาด้วย ตามข้ากลับไป เจ้าจะเอาที่ตัวก็ได้"

ทางตาข้ากระตุกเล็กน้อย ปฏิเสธความหวังดีของเขา แล้วหันหน้า
มามองเทพปี่ซึงอย่างเฝ้ารอคอย

เทพปี่ซิงบอกอย่างไม่ค่อยสบายใจ "ไม่มี แต่ถ้าเจ้าต้องการ ข้าจะไปหามา"

"ไม่ต้องหาแล้วว" ข้าโบกๆ อุ้งเท้าด้วยความพอใจ ดีใจมากที่เทพปี่ซิงไม่มีเต่า ก่อนจะมองเอาอวีนที่มีเต่ามากมายอย่างเหยียดหยามที่หนึ่ง มองจนเขารู้สึกประหลาดใจ

หินก้อนใหญ่ในใจร่วงลงสู่พื้น หลังจากค้นหาในเรื่องนั้นแน่ใจว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตหลงเหลืออยู่ เทพปี่ซิงก็ใช้อาคมกำบังกายพาข้าออกจากหอซีเฟิงไปด้วยกัน ยามนี้ตัวเรือนที่ถูกอาคมประดับประดาอยู่ก็พังโครมลงมา โชคดีที่มีคนได้รับบาดเจ็บไม่กี่คน อีกทั้งส่วนใหญ่ก็บาดเจ็บเล็กน้อย แค่ผิวหนังถลอกปอกเปิก ไม่เป็นไรมาก

ไถวหย่ามามาคิดแต่จะบุกเข้าไปข้างใน ทั้งผลึกทั้งตันคนที่อยู่ข้างๆ ให้เข้าไปช่วยกันย้ายก้อนหิน ปากก็ร้องเรียก "เหยาเหยา ต้นไม้ที่เขย่าแล้วมีเงินร่วงลงมาของข้า เจ้าอยู่ที่ใด รีบส่งเสียงตอบข้ามา"

เทพปี่ซิงสั่งให้ข้าอยู่บนหลังคาห้ามวิ่งไปโน่นมานี่ จากนั้นก็กลายร่างเป็นคนธรรมดา เดินเข้าไปพูดกับนาง "เหมียวเหมียวเป็นลูกศิษย์ของข้า เมื่อครู่ตอนแผ่นดินไหว ข้าช่วยนางและพากลับไปแล้ว ไม่ต้องขุดหาหรือช่วยเหลือต่อหรอก"

ไถวหย่ามามากวาดตาขึ้นลงมองประเมินเขาหลายครั้ง กล่าวอย่างหยามหยัน "ใครจะรู้ว่าที่เจ้าพูดจริงหรือเท็จ รูปร่างหน้าตาราวกับเติงดูจื่อ*

* เติงดูจื่อ เป็นคำเรียกเปรียบเปรยคนเจ้าชู้ ในสมัยโบราณมีขุนนางแคว้นฉู่นามว่าเติงดูจื่อ เขาออกจากวังอวี ราชอาณาจักรของอู๋ไห่ฉ่งที่เป็นบุรุษรูปงามและมีปัญญา จึงกล่าวหาว่าอวีเป็นคนเจ้าชู้ อวีจึงว่าตนมีสาวงามข้างบ้านมาเสนอไมตรีทุกวันยังไม่สนใจ แต่เติงดูจื่อมีภรรยาชู้รักและคู่ชายลับมีบุตรกับนางถึงห้าคน ใครกันแน่ที่เจ้าชู้มากกว่า นับแต่นั้นมาผู้คนจึงเรียกคนเจ้าชู้ว่าเติงดูจื่อ

ไซ่หลอกนางไปขายหรือไม่ ระวังข้าจะแจ้งทางการให้มาจัดการเจ้า!"

"ข้าหาได้พูดเท็จ" เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหญิงสูงวัยที่ดูร้ายเช่นนี้ เทพปี่ซิงดูเหมือนจะทำอะไรไม่ถูก เพียงพยายามอธิบาย "นางไม่ใช่คนธรรมดา เป็นผู้บำเพ็ญเขียน เพียงเพราะเหตุบางประการจึงต้องมาที่แดนมนุษย์ เนื่องจากนิสัยใจเขลาจึงได้เข้ามาที่หอซีเพ็ง วันนี้ถูกข้าหาตัวพบ จึงต้องพานางไปจากที่นี่"

โถวหย่ามามากวาดตามองเขาขึ้นลงหลายครั้ง หัวเราะแล้วบอก "หี พุดเช่นนี้ เจ้าก็เป็นผู้บำเพ็ญด้วย?"

"ไม่ผิด" เทพปี่ซิงประสานมือ เอ่ยเสียงต่ำ "ได้โปรดไม่ต้องหาตัวนางแล้ว"

"ข้าเองก็เป็นเจ้าแม่หวังหมู่!" โถวหย่ามามาพลันแผดเสียงคำรามดุจแม่เสือออกมา นางกระที่บเท้าร้องขึ้น "พวกหลอกหลวงคนตามถนนอย่างน้อยก็ยังมีป้ายร้าน ดูหมอ เสียงท่าย ล้วนนับเป็นครึ่งเขียน แล้วแต่เจ้าจะเลือกเลย ข้าเคยเจอแต่พวกที่มีพิรุณ แต่ไม่เคยเจอคนที่คุยโวแล้วไม่มีใครเชื่อเช่นเจ้า รีบคืนแม่นางเหยาเหยาของพวกเรามา หาไม่แล้วก็จะไปเจอกันที่ศาล!"

เทพปี่ซิงย่นหัวคิ้ว "ไม่อาจไม่เคารพเจ้าแม่หวังหมู่"

"จะแสร้งทำตัวเป็นเทพเป็นผีหลอกผู้อื่นก็ต้องมีขอบเขต!"

โถวหย่ามามาบอกอย่างดูถูก

"ข้าผู้เป็นเทพไม่เคยพูดเท็จ" เทพปี่ซิงชี้แจง

"ผายลม!" โถวหย่ามามาเหยียดหยาม

"ข้าจะซดใช้ค่าเสียหายให้กับเจ้า" เทพปี่ซิงไม่ยอมพูดถึงเรื่องนี้

อีกต่อไป

"ข้าต้องการแค่คน!" โถวหย่ามามาไม่ยอมอ่อนข้อแม้แต่น้อย
เวลานี้เฝ้าวีนก็กลายเป็นมนุษย์ ยืนหัวเราะพลางกระที่บเท้า
ไม่หยุดอยู่ข้างๆ ใบหน้าเต็มไปด้วยความชื่นมื่น คล้ายกำลังพูดว่า
'เทพี่ซิง เจ้าก็มีวันนี้กับเขาเหมือนกัน'

คิดไม่ถึงว่าพอโถวหย่ามามาเหลือบไปเห็นเขาก็รีบเดินเข้าไป
พูดกับเขาอย่างสนิทสนม "อา เป็นนายท่านนี่เอง เมื่อครู่ท่านไม่ใช่อยู่กับ
แม่นางเหยาเหยาหรือหรือ เวลานี้นางอยู่ที่ใดกันแน่"

เฝ้าวีนมองเทพี่ซิงอย่างขำรำยหลายครั้ง "แม่นางเหยาเหยา
ถูกคนคยิวผู้นี้ลักพาตัวไปแล้ว เวลานี้ไม่รู้อยู่ที่ใด ยิ่งไม่รู้ว่าจะเจอกับ
เคราะห์ร้ายอะไร"

"เจ้า!" เทพี่ซิงโกรธจนเอามือแตะไปที่กระบี่หลายครั้ง ต้องสูด
ลมหายใจเข้าลึกๆ จึงตั้งใจปล่อยมือได้ จากนั้นก็รำยอาคมอยู่ในใจด้วย
ความจำใจ

กระดิ่งที่คอข้าพหลันดังขึ้น เสียงของเขาดังออกมา "เหมียวเหมียว
เจ้ากลายเป็นมนุษย์แล้วมานี่"

พอได้รับคำสั่ง ข้าที่กำลังชมเรื่องสนุกก็รีบกลายเป็นมนุษย์
กระโดดลงจากหลังคา พุ่งไปที่ข้างกายเทพี่ซิง กอดแขนเขาพลาง
เอาศีรษะถูไถไปมาสองสามครั้ง

โถวหย่ามามาเห็นแล้วปากอ้าตาค้าง นางรีบเอ่ยถามข้า "คนที่ดูแล้ว
เหมือนนักต้มตุ๋นในยุทธภพผู้นี้เป็นอาจารย์ของเจ้าจริงหรือ"

"ใช่!" ข้าผงกศีรษะติดๆ กัน "เหมียวเหมียวชอบอาจารย์!"

สีหน้าของเทพปีซิงผ่นคลายลง เขาหลับๆ ศีรษะช้า ก่อนจะช่วย
ดึงผ้าปูเตียงกับผ้าห่มที่พันอยู่บนร่างช้าให้แน่นขึ้น หันไปกล่าวกับ
โถวหย่ามามา "ช้าพานางไปได้แล้วหรือไม่"

"ช้าก่อน!" โถวหย่ามามาร้องขึ้น "ต่อให้นางเป็นลูกศิษย์ของ
เจ้าอาจารย์จอมคุยโวผู้นี้ แต่เจ้าก็ไม่อาจบอกพาไปก็พาไปได้ ช้าซื้อ
ตัวนางมาใช้เงินไปจำนวนมาก เจ้าต้องชดใช้ช้า!"

"นางหาโชลินค้าที่นำมาซื้อขายได้" เทพปีซิงไม่พอใจมาก

โถวหย่ามามาแค้นหัวเราะออกมาคำหนึ่ง หยิบกระดาษแผ่นหนึ่ง
ออกมาจากอกเสื้อ ชูขึ้นตรงหน้าเขา "อ่านดูให้ชัดเจน ในนี้มีลายนิ้วมือ
ของนางประทับอยู่ ช้าใช้เงินซื้อตัวนางไปถึงห้าร้อยตำลึง เจ้าไม่อาจ
ทำให้ช้าต้องสูญเสียเงินไปเปล่าๆ กระจ่าง"

เอาวันมีท่าทางไม่ชอบใจขึ้นมา เขาตรงเข้าขวางหน้าโถวหย่ามามา
แล้วบอก "เจ้าไม่ใช่เพิ่งรับเงินสิบหมื่นตำลึงกับไข่มุกไปจากช้าหรือ"

"นั่นเป็นเรื่องที่ทั้งสองฝ่ายต่างยินยอมพร้อมใจ หาใช่ช้าไปแย่งชิง
มาจากท่าน" โถวหย่ามามาพลันใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดหน้าคร่ำครวญไห้
ขึ้นมา "ตอนนี้หอซีเฟิงของช้าพังลงมาทั้งหลังแล้ว จะสร้างใหม่จำเป็น
ต้องใช้เงินจำนวนมาก พวกท่านไม่อาจขมเหงช้าสตรีที่นำสงสารคนหนึ่ง...
ช้าอาภัพยิ่ง ทรัพย์สินที่สะสมมาสามสิบปีต้องมาสูญสิ้นในวันเดียว"

เสียงร้องไห้ของนางยิ่งร้องยิ่งดัง ยิ่งร้องยิ่งน่าเวทนาสงสาร เทพปีซิง
หน้าแดงเล็กน้อย หันกลับไปมองหอซีเฟิงที่ถูกเขาทำจนพังพินาศแวบหนึ่ง
ในที่สุดก็ทอดถอนใจ แกะมรกตเม็ดโตที่ฝังอยู่ในสายรัดเอวออกมา
ยื่นให้โถวหย่ามามา "มรกตเม็ดนี้เป็นของวิเศษ ถ้าใส่ไว้ในน้ำก็จะทำให้

น้ำจับตัวเป็นน้ำแข็งอย่างรวดเร็ว น่าจะหักล้างกับเงินค่าตัวของแมงโง่...
ลูกศิษย์โง่ผู้นี้ได้"

โถงหยาฆ่ามารับมรดกมาด้วยท่าที่กิ่งเขื่อกิ่งสงสัย ก่อนสั่งสาวใช้
ให้ไปยกน้ำมาอ่างหนึ่งแล้วทดลองดู ครูเดียวก็เริ่มมีน้ำแข็งเกาะตัว
เป็นชั้นบางๆ ก่อนค่อยๆ จับตัวเป็นก้อน ในที่สุดก็ตั้งใจยืมหน้าบาน
รับทะเลงน้ำแข็งหีบมรดกออกมา เก็บไว้ในอกเสื้อแล้วบอก "ในเมื่อ
เป็นเช่นนั้น เจ้าก็พาแม่นางเหยาเหยาไปเถิด"

ฮวาหรงเห็นเทพี่ซึ่งจะจากไปก็รีบก้าวเข้ามาพูดกับเขา "เช่นนั้น
ไม่ดีกระมัง"

"เด็กโง่" โถงหยาฆ่ามาแค้นหัวเราะ "ขึ้นชื่อว่าบุรุษ ถ้าเป็นหญิงสาว
ที่ตนต้องใช้เงินจำนวนมากหรือต้องจ่ายค่าตอบแทนสูงจึงได้มาก็จะรู้จัก
ทะนุถนอม ไม่เหยียบย่ำหรือทอดทิ้งง่าย เจ้าอยู่กับเรื่องนี้มานานเพียงนี้
ยังไม่เข้าใจเหตุผลนี้อีกหรือ"

เอาอวินเดินเข้ามาบอก "ถ้าข้าอยากจะได้ตัวแม่นางฮวาหรง
จะต้องจ่ายค่าตอบแทนเท่าไร"

โถงหยาฆ่ามามองเขาหลายครั้ง จากนั้นก็หัวเราะเอ่ยว่า "นาง
เสียโฉมกลายเป็นคนอัปลักษณ์ไปแล้ว หากนายท่านยังต้องการละก็
ตามแต่ท่านจะให้มากน้อยเถิด"

ครั้นแล้วเอาอวินก็ถูกโถงหยาฆ่ามาดึงไปเจรจาตัวกันเบาๆ ที่
ด้านข้าง แล้วเรียกฮวาหรงไปถามสองสามคำเพื่อยืนยันถึงความต้องการ
ของตัวเอง คำสนทนาต่อจากนั้นข้าไม่ได้ยินอย่างละเอียด เพราะ
ข้าถูกเทพี่ซึ่งจับตัวพาเหาะไปหลายร้อยหลี่ด้วยสีหน้าดำคล้ำ ไม่รู้เขา

ไปหาเสื้อผ้าฝ้ายแบบเรียบง่ายชุดหนึ่งจากที่ใดมาให้ข้าสวมใส่ จากนั้นก็
ทำการให้โอวาท...

โอวาทที่ให้พูดกลับไปกลับมาที่สรุปได้เพียงสี่ประโยค 'ฝึกฝน
ล้มเหลวไม่เป็นไร ชายตัวหาเงินไม่อาจทำ ต่อไปต้องเชื่อฟังคำพูดของ
อาจารย์ จะทำงานต้องปรึกษากันก่อนทุกเรื่อง'

เขายังบังคับข้าให้ท่องไม่หยุด ท่องจนกระทั่งตะวันตกดิน จวบจน
ท่องจำได้อย่างแม่นยำไม่ตกหล่นแม้แต่คำเดียวจึงชี้ก้อนเมฆจากไป
ก่อนไปยังแอบยัดปลาแห้งให้ข้าหลายตัว

ข้าแตะปลาแห้งมองส่งเขาจากไป พลันนึกขึ้นมาว่าตนทำงานที่
หอบซีเฟิง...เฟิงได้เงินเหรียญสำริดที่ขายซึ่งให้มาหกเหรียญ ยังขาดอีก...
เก้าร้อยเก้าสิบห้าเหรียญ หรือเก้าร้อยเก้าสิบหกเหรียญนะ

ทำอย่างไรดี ดวงอาทิตย์ยามสายฉัณหสาดแสงสีแดงมาที่ร่างข้า
ไปไม่ไหวเบาๆ อยู่บนยอดไม้ ขนทั่วร่างกายเหิงกลางสายลม ยิ่งเน้น
ถึงความเศร้าวังเวงของแมว หนทางข้างหน้ายาวไกลหาที่สิ้นสุดไม่ได้
เส้นทางเล็กเส้นทางน้อยมีนับไม่ถ้วน กลับไม่รู้ควรเดินไปทางใด...

57

ข้าเป็นแม่แล้ว

ข้าในร่างแมวดูหัดดูเหวไปเรื่อย เงามด้านหลังโดดเดี่ยวเดียวดาย คาบปลาแห่งสิ้นสุดท้าย เลือกเส้นทางส่งๆ ไปเส้นทางหนึ่งแล้วเดินซ้ำๆ ไปข้างหน้า เดินจนถึงตอนดวงดาวเต็มท้องฟ้าก็หาถ้าบนภูเขาแห่งหนึ่ง ปูหญ้าสีเขียวนุ่มลงไป ขดตัวเป็นก้อนกลมนอนลง หาวยาวๆ ทีหนึ่ง ข้าพบว่าตนเองไม่ได้นอนค้างอ้างแรมกลางป่านานแล้ว เป็นแมวป่าบ้าง บางครั้งบางครั้งความจริงก็รู้สึกดีไม่น้อย...

ใช้ลิ้นทำความสะอาดขนและผิวหนังของตน กวาดฝุ่นดินที่เปื้อน ติดอยู่ออกไป ข้าเบิกตากว้าง มองยอดไม้และใบหญ้าที่ถูกลมพัดไหว ประหนึ่งนางรำกำลังรำรำ ข้างหูมีเสียงแมลงกำลังส่งเสียงร้อง ไกลออกไป มีเสียงหมาป่าคำรามอยู่กลางทุ่งกว้าง ซึ่งเต็มไปด้วยความเดียวดายและ หยิ่งผยอง บรรรยากาศที่คุ้นเคยเช่นนี้ช่างคล้ายกับตอนอยู่ภูเขาลั้วอิง... คิดถึงยิ่งนัก

จะไปชมแหงหมาป่าที่ส่งเสียงร้องตัวนั้นสักหน่อยดีหรือไม่ ข้า
ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ล้มเลิกความคิด เพราะเทพธิดาหันอวี
เคยบอกเอาไว้ ผู้แข็งแกร่งไม่ควรชมแหงรังแกผู้ที่อ่อนด้อยกว่าตามใจชอบ
ตราบที่ผู้อื่นไม่ได้เป็นฝ่ายมาหาเรื่องข้าก่อน

เหมียวเหมียวอยากเป็นผู้เรียนที่ดี ทำภารกิจฝึกฝนในแดนมนุश्य
ครั้งนี้ให้ลุล่วง เพราะข้ารู้ ทุกครั้งที่มีความก้าวหน้าขึ้นสักเล็กน้อย
เทพปี่จึงและทุกคนต่างดีใจมาก

ข้าชอบรอยยิ้มของพวกเขา ชอบยิ่งกว่าอะไรทั้งสิ้น สภาพจิตใจเช่นนี้
ที่แท้แล้วคืออะไร ข้าไม่เข้าใจ เพียงรู้สึกรู้ว่าตนเองดูเหมือนจะแตกต่าง
ไปจากเมื่อก่อน แต่กลับพูดไม่ถูกว่าแตกต่างตรงที่ใด

ในเมื่อคิดไม่ออกก็ไม่คิดแล้ว นอนเร็วสักหน่อย พรุ่งนี้ยังต้องไปหา
งานทำเพื่อหาเงิน ข้าหาวยาวๆ ทีหนึ่ง เตรียมจะหลับตา คิดไม่ถึงว่าจะมี
เสียงฟ้าร้องดังขึ้น

ก้อนเมฆดำทะมึนบดบังท้องฟ้า ฝนพร่างพรमผืนดินเปียกแฉะ
เหมือนน้ำจะไหลเข้ามาในถ้ำ ข้ารีบกระโดดขึ้นไปหลายก้าว ป้องกัน
ขนสวยงามของตนไม่ให้เปียก ทว่าสร้อยมุกกันน้ำที่สวมอยู่บนข้อมือ
กลับทอแสงสว่างไสวละมุนละไมออกมา ขวางกันน้ำทั้งหมดเอาไว้

ข้ากระโดดลงสู่พื้นด้วยความวางใจ นี่ก็ไม่ถึงว่าจิ้งจอกสองตัว
กลับพุ่งเข้ามาในถ้ำที่ข้าอยู่ หนึ่งในนั้นหลังจากมองเห็นข้าก็ถอยออกไป
ข้างนอกด้วยท่าทางหวาดกลัว ทางหนึ่งถอย ทางหนึ่งก็พูดขึ้น "ข้าเหนื่อย
เพียงผ่านมา คิดจะเข้ามาหลบฝน ระบายท่านพักผ่อนแล้ว ขออภัย
ขออภัย..."

อีกตัวหนึ่งกลับงุนงงคิดจะเดินเข้ามาข้างใน "เหตุใดต้องกีดขวาง เช่นนั้น ก็แค่นี้เองแมวตนหนึ่ง"

ฝนทำให้อากาศเปลี่ยนเป็นค่อนข้างหนาวเย็น ข้ามองจิ้งจอกขนหนาสองตัวที่อยู่ตรงหน้าแวบหนึ่ง ขยับตัวเปิดทางให้พวกเขาเข้ามาอย่างใจกว้าง หลังจากจิ้งจอกตัวที่คิดจะหนีลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็ดึงอีกตัวเดินเข้ามา ขดตัวอยู่ที่มุมหนึ่งอย่างระแວระวังพลางเหลือบตาแอบมองข้าอยู่ตลอดเวลา ทั้งใช้ภาษาจิ้งจอกพูดคุยกัน

"หนาว!" ข้าเห็นพวกเขาไม่รู้มารยาทให้เข้ามาแล้วยังไม่มาอยู่ใกล้ๆ เพื่อให้ไอน้ำซึ่งกันและกัน จึงออกคำสั่งอย่างไม่ค่อยพอใจ

จิ้งจอกสองตัวมองสบตากัน รีบหมุนตัวกลายเป็นมนุษย์ เป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี เดินเข้ามาทำความเคารพข้าแล้วแนะนำตัว

บุรุษบอกว่าตนชื่อวินไอว รูปร่างสูงโปร่ง ตาทั้งสองเรียวยาว บนหน้าผกมีไผ่สีแดงเม็ดหนึ่ง แต่งตัวงามหรูไปทั้งร่าง ขับแน่นให้ดูงามเปี่ยมเสน่ห์ พูดโดยสรุปก็คือมีใบหน้าของจิ้งจอก ส่วนสตรีบอกว่าตนชื่อหนึ่งซิน องค์พยพทั้งห้างดงาม แต่งตัวเรียบง่าย ดูแล้วไม่รู้สึกรถึงความเย็นจิ้งจอกสักนิด กลับคล้ายหญิงสาวผู้มีชาติสกุลที่สุภาพเรียบร้อย แต่ท่อดูขุนขึ้นเล็กน้อย คงจะกินมากไป

หลังจากพวกเขาทำความเคารพแล้วก็ใช้อาคมปีศาจก่อกองไฟขึ้นมาในถ้ำ ในที่สุดความรู้สึกรอบอุ้มนก็แผ่ลามไปทั่วร่าง ครั้นแล้วข้าก็หมอบลงกลางกองหญ้าด้วยความพึงพอใจ เตรียมจะเข้านอนอีกครั้ง

คิดไม่ถึงว่าพวกเขาสองคนกลับพุ่งเข้ามาคุกเข่าให้กับข้า ปากก็เอ่ยขึ้นพร้อมกัน "ต้าหวังได้โปรดเมตตา ช่วยพวกเราด้วยเถิด!"

ข้ามองคนสองคนที่ขัดจังหวะการนอนของข้าถึงสองครั้ง ในใจเต็มไปด้วยความไม่พอใจ "เพราะเหตุใดต้องช่วยพวกเจ้า เกี่ยวอะไรกับข้าด้วย"

อวินไอวรีบเอ่ย "ข้าเป็นปีศาจจึงจอกแห่งภูเขาเยียน นับแต่ท่านสังหารราชาเพียงพอนเหลือแห่งภูเขาเยียนแล้ว ปีศาจที่ภูเขาเยียนก็อยู่ภายใต้การปกครองของท่านทั้งหมด ต้องส่งมอบเครื่องบรรณาการให้ทุกปีไม่เคยขาด เป็นเพราะภูเขาวัลวึงเกิดแผ่นดินไหว ส่งผลกระทบถึงภูเขาเยียน หลังจากเหล่าปีศาจแยกย้ายแตกฉานซ่านเซ็นไป จึงจำต้องหยุดส่งเครื่องบรรณาการ"

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ" เนื่องจากเรื่องจุกจิกเหล่านี้อื่นนี่คือเป็นคนจัดการทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ข้าคิดอยู่นานก็คิดไม่ออกว่าพวกเขาส่งอะไรมาเป็นเครื่องบรรณาการ

อวินไอวรีบเงยไปครู่หนึ่ง ชี้อบหน้าที่เฝ้ารอคอยของตนพลางบอก "ข้าเพิ่งบำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นมนุษย์ได้เมื่อสองร้อยกว่าปีก่อน โชคดีตอนไปส่งเครื่องบรรณาการเคยพบหน้าต้าหวังครั้งหนึ่ง ไม่ทราบต้าหวังยังจำได้หรือไม่"

ข้าสั่นศีรษะ แสดงท่าทีว่าจำไม่ได้แม้แต่น้อย

"หลังจากครั้งนั้นข้าก็ไปจากภูเขาเยียน ปลีกตัวมาบำเพ็ญเพียร ไม่ได้พบเห็นท่วงทีงามสง่าของต้าหวังมาเป็นเวลานาน"

"มิน่า ข้าถึงไม่เคยพบเจ้า" ข้าหรีตาลงครึ่งหนึ่ง รู้สึกว่าน่าเบื่อหน่าย

"อวินไอวไม่ต้องพูด ไม่ต้องขอร้องแล้ว" นิ่งซิ่นที่อยู่ด้านข้างตั้งๆ ชายเสื้อของเขา หว่างคิ้วดวงตาเต็มไปด้วยความระทมทุกข์ "เรื่องเช่นนี้"

นางจะยอมช่วยได้อย่างไรช่างเกิด...ข้าเองที่ทำให้เจ้าต้องพลอยเดือดร้อน"

"ข้ารู้เจ้ากำลังคิดอะไร บอกแล้วนี่ว่าไม่อาจปล่อยให้เจ้าไปรณหาที่ตาย" อวินโอรหันหน้าไปมองนาง กุมมือแล้วพูดอย่างเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ "โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องนี้เจ้าไม่มีความผิดแม้แต่น้อย เป็นคนผู้คนที่ข่มเหงผู้อื่นเกินไป หรือว่าได้หลอมนี่ไม่มีหลักธรรมแห่งสวรรค์ ไม่มีความถูกต้องแล้วหรือ"

"ไม่มีเจ้า ข้าตัวคนเดียวจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร ข้าตายไม่เป็นไร แต่ถ้าลูกในท้องตกไปอยู่ในกำมือคนผู้นั้น ก็ไม่รู้จะรักษาไว้ได้หรือไม่" หนึ่งซินน้ำตาคลอหน่วย

"ตัวหวังมีอาคมยอดย่อมเลิศล้ำ อาจขอรับรองนางให้ช่วยเจ้ากับลูกได้" ในดวงตาของอวินโอรก็มีหยาดน้ำตาขังคลอ

พวกเขาสองคนตัดพ้อกันไปมา ข้าฟังแล้วรู้สึกเหมือนเด็กมีอะไรเกี่ยวพันกับข้าอยู่ แต่ก็มึนงงไปหมด ส่งเสียงร้องออกไปหลายคำก็ไม่มีใครสนใจ ครั้นแล้วจึงพาดกรงเล็บลงกับพื้นอย่างแรง พาดจนมีรอยแตกหลายรอย เอ่ยปากด่าขึ้น "ที่แท้แล้วพวกเจ้าอยากพูดอะไรกันแน่ พูดออกมาให้ชัดเจนหน่อย!"

จึงจอกสองตัวเสียบเสียงลงทันที ข้ายื่นกรงเล็บออกไป ขึ้นไปที่หนึ่งซิน แล้วถามด้วยความอยากรู้ "ลูกในท้องของเจ้ามีอะไรเกี่ยวข้องกับข้า หรือว่าเป็นลูกของข้า"

"เรื่องนี้ยอมเป็นไปไม่ได้แน่นอน" นางรีบสั่นศีรษะ แทบจะกัตุกลืนตนเอง "ข้า...ข้าประพฤติดัวอยู่ในทำนองคลองธรรม"

ข้าถามอย่างไม่เข้าใจ "แล้วเกี่ยวข้องกับใคร"

"กับข้า..." อวินโอรวิบชี้ไปที่ตนเอง จู่ๆ ก็ร้องเสียงดังขึ้น "ไม่ถูกๆ เกี่ยวข้องกับท่านด้วย!"

"เกี่ยวข้องอย่างไร" ข้ายังมีงงหนัก

อวินโอรถามอย่างระมัดระวังหลายครั้ง เมื่อแน่ใจว่าข้าไม่เข้าใจ จู่ๆ ก็เปลี่ยนสีหน้าบอก "เด็กคนนี่วันหน้าต้องเรียกท่านว่าแม่บุญธรรม ดังนั้นจึงมีความเกี่ยวข้องกับท่านด้วย!"

อะไร...อะไรคือแม่บุญธรรม ข้ามองจิ้งจอกที่อยู่ตรงหน้าด้วย อการปากอ้าตาค้าง ไม่รู้ควรพูดอะไรดี

"วันหน้าเด็กคนนี้ต้องเรียกท่านว่าแม่!" อวินโอรกระโจนมาอยู่ตรงหน้าข้า พูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "ท่านยังจำได้หรือไม่ ตอนนั้นอยู่ที่ภูเขาลัววิง ท่านพูดเองว่าวันหน้าอยากจะทำลูกของข้า เล่นกับจิ้งจอกน้อย ดังนั้นจึงต้องการเป็นแม่บุญธรรมของเขา!"

"มี...มีเรื่องเช่นนี้?" เวลาผ่านมานานมาก ความทรงจำของข้า ยุ่งเหยิงไปหมด

"มีสิๆ ต้าหวังโปรดอย่าพูดจากกลับไปกลับมา" หิงซินเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ก็รีบกระโจนเข้ามาเออออกด้วย "อวินโอรพูดกับข้าทุกวัน วันหน้าเมื่อลูกคลอดออกมาแล้ว ต้องพาเขาไปภูเขาลัววิงเพื่อคารวะแม่บุญธรรมเสียตายท่านไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว"

"จริง...จริงหรือ" ข้าที่ไม่ค่อยมั่นใจในความทรงจำของตนเองเริ่มเชื่อกครั้งไม่เชื่อกครั้ง "อะไรคือแม่บุญธรรม"

"แม่บุญธรรมก็คือวันหน้าลูกในท้องหิงซินก็ต้องเรียกท่านว่าแม่" อวินโอรรีบอธิบาย "เขาก็เป็นลูกของท่านเช่นกัน ท่านเป็นแม่บุญธรรม"

ไม่อาจไม่สนใจเขา หรือปล่อยให้เขาตาย! เขาตายแล้ววันหน้าใคร
จะเป็นเพื่อนเล่นของท่าน"

ในที่สุดก็เข้าใจ ที่แท้ข้ามีลูก ที่แท้ข้าเป็นแม่แล้ว...แม้จะไม่รู้ว่า
เพราะเหตุใด แต่เรื่องนี้ไม่อาจไม่ยุ่ง ช่วงขณะนั้นข้าก็พยักหน้าอย่าง
หนักแน่น "พูดมาเถิด ข้าต้องทำอะไร"

58

จิ้งจอกหน้าดำ

ฝนค่อยๆ หยุดตก ข้าเองก็หาวมาเจ็ดแปดสิบครั้งแล้ว อวินไอโวกับหญิงจีนที่อยู่ตรงหน้ายังคงพูดรำไรไม่จบ ทั้งยังพูดไปพักหนึ่งก็ร้องให้พักหนึ่ง นวนกหูจนแมวปวดหัว

"พูดให้สั้นหน่อย!" ในที่สุดข้าก็ทนไม่ไหวตวาดขึ้น กรงเล็บแหลมคมตะปบลงบนพื้น แสดงให้เห็นว่าข้ายังไม่พูดประเด็นสำคัญ ข้าก็จะโมโหแล้ว

ทั้งสองคนตัวสั่นสะท้าน มองหน้ากันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนอวินไอโวก็นเป็นคนพูดขึ้น "ข้าออกจากภูเขาเยียนเทียนเหอเร็วก่อนไปทั่ว มาพบรักกับหญิงจีน ผูกสัมพันธ์เป็นสามีภรรยากับนาง คิดไม่ถึงว่าจิ้งจอกหน้าดำชื่อสี่อวจินเดินทางผ่านมาทางนี้ บอกหญิงจีนหน้าตาคล้ายภรรยาที่ตายไปของเขา และคิดจะใช้กำลังบีบบังคับแต่งงานกลับไป เราสองสามีภรรยาไม่ยอม เขาก็ใช้วิธีตำซ้ำต่างๆ มาบีบบังคับ ด้วยอับจนหนทาง พวกเรา

จำต้องหลบหนีมาถึงที่นี่"

"เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น น่าเบื่อเสียจริง" ข้าอำปากหาอีกครั้ง "แต่ก็
แต่งสิ อย่างมากพวกเจ้าก็ตามเขาไปด้วยกัน จะเป็นไรไป"

อวินโอบใบหน้าซีดเผือดทันที หิงชินยืนขึ้นมาพูดด้วยความโกรธ
"ตำห้วงพูดเช่นนั้นได้อย่างไร! สตรีที่ดีไม่มีสองสามี! แม้ข้าจะเป็นจิ้งจอก
ก็รู้ถึงหลักธรรมนี้"

ข้าถูกตำจวนรู้สึกขาดความมั่นใจ "ทำไมได้หรือหรือ"

อวินโอบรีบดึงหิงชินมาบอกว่า "ตำห้วงฐานะสูงศักดิ์ แต่ไรมา
ไม่ได้สนใจเรื่องราวทางโลก เจ้าอย่าโมโห กระเทือนถึงลูกในท้องจะไม่ได้"

ข้าลู่บๆ ศีรษะ มองพวกเขา เสนอความเห็นอีกครั้ง "เช่นนั้นก็จะ
สังหารจิ้งจอกหน้าดำตัวนั้นเสียทั้งหมดเรื่อง"

"จิ้งจอกหน้าดำตัวนั้นร้ายกาจยิ่ง อีกทั้งเบื้องหลังยังมีคนหนุนหลัง...
กล่าวกันว่าเป็นปีศาจที่ร้ายกาจที่สุดตนหนึ่ง" อวินโอบมีสีหน้าดีใจให้เห็น
รำไร ถึงอย่างนั้นน้ำเสียงก็ยังฟังออกถึงความร้อนใจ

"นำทางๆ" ข้าคร้านจะพิรุฬไรกับพวกเขา เห็นนอกถ้ำฝนหยุดตกแล้ว
จึงอยากจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว

คิดไม่ถึงว่าข้ายังไม่ทันได้ออกไปก็มีเสียงคำรามดังมาจากปากถ้ำ
"หิงชินออกมา! ตามข้ากลับไป!"

"เขามาแล้ว!" หิงชินรีบเข้าไปหลบด้านใน อวินโอบใช้สายตา
วิงวอนขอร้องมองมาที่ข้า

ครั้นแล้วข้าก็ลุกขึ้นกลายเป็นมนุษย์ ยืนมือออกมา กรงเล็บ
ทะลวงฟ้าปรากฏขึ้น จากนั้นก็เดินอาดๆ ออกไป มองผู้มาที่อยู่เบื้องหน้า

แล้วถามขึ้น "เจ้าก็คือจิ้งจอกหน้าดำหรือ"

"เจ้ากับสองคนนั้นนี่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน" ผู้มาตัวสูงมาก รูปร่างผอมแห้ง ผิวค่อนข้างดำ สวมชุดเกราะสีดำ มือถือหอกยาว ดวงตาหว่างคิ้วเต็มไปด้วยความดุร้าย แต่กลับมีแววระทมทุกข์จางๆ ที่ไม่อาจหลบเลี่ยงได้ "ข้าต้องการเพียงหนึ่งคืน เจ้าไสหัวไป!"

"ข้าเป็นแม่บุญธรรมของลูกหนึ่งคืน!" ข้ารีบใช้ความสัมพันธ์ที่เพิ่งเข้าใจเมื่อครู่ได้กลับไป ทั้งไม่ชอบใจในท่าทีกำเริบเลียบसानของเขาอย่างมาก แอบโคจรพลงมาที่กรงเล็บ เตรียมจู่โจม

ชื่อสื่อจวินที่อยู่ตรงหน้าชะงักออกไปชั่วขณะ พลันหัวเราะฮาๆ ออกมา "สองคนนั้นเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก เคยรับแม่บุญธรรมตั้งแต่เมื่อไรกัน แม่โจงมเจ้าถูกหลอกแล้ว"

ถึงกับยังคิดว่าข้าโจงมเสียวรี! หากไม่จัดการคนผู้นี้ข้ายังมีหน้าเป็นแมวอีกหรือ เขาพูดยังไม่ทันขาดคำดี ข้าก็จู่โจมเข้าใส่ทันที ตวัดกรงเล็บไปที่ใบหน้าเขาที่หนึ่ง สองขาเตะฝุ่นดินที่พื้นเข้าใส่ดวงตาของเขา

ชื่อสื่อจวินเห็นแล้วก็กวัดแกว่งหอกยาวในมือเป็นวงกลม แม้น้ำหยดเดียวก็มีอาจลอดผ่าน หลบเลี่ยงการจู่โจมที่ดุเดือดรุนแรงไปได้

ข้าเห็นแล้วกระโดดไปที่ด้านข้าง ยกหินก้อนมหึมาหนักราวพันซั่งทุ่มลงมาอย่างแรง เขาเปลี่ยนท่วงท่าจากการใช้หอกตั้งรับเป็นคิดจะโจมตีหินให้แตก ที่ข้ารออยู่ก็คือช่วงจังหวะนี้

กรงเล็บทะลวงฟ้าพุ่งออกไป จู่โจมหินก้อนมหึมาจนแตกออกเป็นหินก้อนเล็กจำนวนนับไม่ถ้วน ภายใต้อันหลังปีศาจที่ข้าควบคุมอยู่ หินก้อนเล็กทั้งหมดตรงเข้าจู่โจมชื่อสื่อจวินจากทิศต่างๆ กัน ขณะที่เขา

กำลังมือไม้พันกันยุ่ง กรงเล็บก็กรีดผ่านหน้าอกของเขา ตัดเสื่อเกราะขาด เปิดแผลที่ลึกจนเห็นกระดูกแผลหนึ่ง ที่น่าเสียดายก็คือไม่ได้ควักเอาหัวใจออกมา

ชื่อสื่อจวินถอยหลังไปหลายก้าว เขามืออกดปากแผลมองซ้ำแล้วร้องด่า "เจ้าปีศาจแมงตนนี่! วรยุทธ์ดูเหมือนจะร้ายกาจยิ่ง!"

พูดจบเขาก็กิดฟันฟุ้งเข้ามาจะสู้ตาย ข้าหลบหลีกได้อย่างง่ายดาย และกรีดร่างของเขาซ้ำยที่ขาที่เป็นแผลเล็กแผลน้อยจำนวนนับไม่ถ้วน ไม่ต่างอะไรกับการหยอกเข้าหนูเล่นสนุก

โลหิตของชื่อสื่อจวินไหลออกมามากขึ้นทุกที เป็นตายเขาก็ไม่อมรามือ สู้ดทำยก็ล้มคว่ำลงกับพื้นอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ ข้าเห็นเขาไม่ไหวแล้วจึงเดินเข้าไปเตะเท้าใส่ที่หนึ่ง เตรียมจะลงมือครั้งสุดท้าย

"อวีเกอ..." ชื่อสื่อจวินไม่รู้เรียกชื่อใคร ดวงตาของเขาเริ่มแตกซ่าน เพียงจับจ้องไปที่หนึ่งชินซึ่งหลบหลังอวินโอบอยู่ในถ้ำพรางร้องเรียก "อวีเกอ...กลับมา..."

"นางหาใช่อวีเกอ..." อวินโอบพูดขึ้นเบาๆ

ใบหน้าของชื่อสื่อจวินเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง เขาหลับตาลง กลายร่างเป็นจิ้งจอกหน้าดำ คล้ายกำลังรอคอยความตายที่จะมาถึง ท่าที่ที่รอคอยการถูกสังหารเช่นนี้ ในเวลาอันสั้นกลับทำให้ข้าไม่รู้ว่ควรลงมือดีหรือไม่

หนึ่งชินเดินเข้ามา ถอนหายใจเอ่ยว่า "ถ้า...เจ้ายอมปล่อยพวกเรา สองสามภรรยา วันนี้ก็จะมีสังหารเจ้า...นับแต่นั้นเราต่างคนต่างใช้ชีวิตของตนดีหรือไม่"

ชื่อสี่จิวจินไม่พูดอะไร ข้าขยับกรงเล็บทะเลงวงฟ้าถามพวกเขาติดๆ กันหลายครั้งว่าจะสังหารหรือไม่ พวกเขาต่างไม่ตอบซ้ำ

"พี่ชาย! พี่ชาย!" เสียงเล็กอ่อนช้อยของอิสตรีดังมาจากที่ไกล มีจิ้งจอกหน้าขาวตัวหนึ่งกระโจนเข้ามาแล้วกลายร่างเป็นหญิงสาว ใบหน้างามหยาดเอี่ยมเปี่ยมเสน่ห์ สวมใส่เพชรพลอยไข่มุกสาตประกาย วิบวับไปทั่วร่าง นางพุ่มตัวยงบนร่างจิ้งจอกหน้าดำพลางร้องให้คร่ำครวญ "พวกเจ้าจิตใจชั่วร้ายยิ่งนัก ถึงกับลงมือโหดเหี้ยมเช่นนี้!"

จิ้งจอกพวกนี้มารวมตัวกัน ก่อเรื่องวุ่นวายจนข้าจิตใจว่าวุ่น ทั้งเห็นอวิ้นโอรกับหญิงซินไม่มีท่าทีอะไร จึงเดินไปนั่งบนก้อนหินด้านข้าง ฝ้าดูพวกเขาเจรจา

อวิ้นโอรเอ่ยขึ้น "เป็นพี่ชายของเจ้าที่ไล่สังหารพวกเรา ชูเช่ญู คุณคามภรรยาของข้า"

จิ้งจอกหน้าขาวเอ่ย "ข้าไม่สนใจ! ถ้าพี่ชายของข้าตาย ข้าจะให้พวกเจ้าชดใช้ด้วยชีวิต!"

พูดจบนางก็ชักกระบี่อ่อนออกมาจากเอว แทงใส่อวิ้นโอรกับหญิงซิน อย่างดุตัน ข้าชำเลื่องตามองอยู่ชั่วขณะ เห็นว่าวรยุทธ์ของจิ้งจอกตัวนี้ ธรรมดา พื้นฐานก็ไม่แน่น เทียบไม่ได้กระทั่งอวิ้นโอร จึงไม่มีความรู้สึก อยากไปเล่นสนุกด้วย

ต่อสู้อันได้ไม่ก็กระบวนท่า อารูธของจิ้งจอกหน้าขาวก็ถูกจู่โจม จนร่วงหล่นลงกับพื้น นางพิลาปรำให้ออกมา "ถ้าพวกเจ้ารังแกข้า ต้าหวังบ้านข้าจะต้องเล่นงานพวกเจ้า!"

สีหน้าของอวิ้นโอรเปลี่ยนไปแล้ว เขาพลันพูดกับนางอย่างดุตัน

"ในเมื่อพวกเขาไม่คิดจะให้ทางรอดแก่ข้า เช่นนั้นวันนี้ข้าก็จะตายตกไปพร้อมกับพวกเขาเสียเลย!"

สีหน้าของจิ้งจอกหน้าขาวเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เขาแต่ร้องให้ราวกับดอกสาธิตต้องฝน ดูน่าสงสารยิ่ง ปากก็เขาแต่ร้องเรียก "ตำหวังช่วยด้วย"

"ตำหวังบ้านเจ้าคือใคร" ข้าฟังจนรู้สึกรำคาญจึงเอ่ยปากถาม

"พูดออกมาเจ้าอย่าตกใจแล้วกัน!" จิ้งจอกหน้าขาวปากกล้าขึ้นมาอีก นางกลอกตาไปมาแล้วหันมาพูดใส่หน้าข้า "ตำหวังบ้านข้าเคยบุกเดี่ยวไปที่เขาซวีหมี่* ทางตะวันตก เขาก็คือจอมมารวัจระทิง สมญานามผิงเทียนต้าเซ็ง!"

ข้าสะดุ้งตกใจ พอได้ยินสมญานามผิงเทียนต้าเซ็ง (มหาเทพเสมอฟ้า) ก็เกือบจะพลัดตกจากก้อนหิน

นางยังร้องต่อ "ปีศาจแมง เจ้ามีฝีมือเช่นนี้ ถ้าสังหารพวกเขาสองคนช่วยชีวิตข้าไว้ ตำหวังบ้านข้าจะต้องให้รางวัลเจ้ามากมาย กระทั่งมอบภรรยาให้เจ้าครอบครองตั้งตนเป็นหวัง!"

อวินโอบกับหนึ่งชินร้อนใจ พวกเขารีบกล่าวกับข้า "ตำหวัง ท่านรับปากจะช่วยพวกเรา...ขอร้องท่าน ได้โปรดอย่าฟังปีศาจจิ้งจอกตนนี้!"

"เมี้ยว ดียิ่งนัก!" ข้าดีใจยิ่ง กระโดดไปถึงเบื้องหน้านาง กล่าวยิ้มๆ "เจ้าอยู่ด้วยกันกับจอมมารวัจระทิง?"

จิ้งจอกหน้าขาวพยักหน้าติดๆ กัน ใบหน้าเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา "ข้าคือจิ้งจอกหน้าหยก เจียวเจียว ในเมื่อเจ้ารู้แล้วก็รีบช่วยข้าเร็วเข้า"

* ซวีหมี่ หมายถึงเขาพระสุเมรุ

จิ้งจอกสองตัวที่อยู่ด้านข้างมีใบหน้าที่ซีดขาวดูคนตาย

ข้ามองเหยื่อตรงหน้าที่ได้มาอย่างไม่ต้องเปลืองแรง บอกด้วยความลึงโลด "คราวก่อนพี่สะใภ้หลัวซ่าด่าข้าว่าโง่เพราะเจ้า บอกจะไปหาเจ้าลากตัวออกมาสังหาร ครานี้ถ้าส่งตัวเจ้าไป นางคงจะดีใจมาก"

"หลัว...หลัวซ่า!" ใบหน้างดงามของจิ้งจอกหน้าหยกเผือดสี ตกใจจนล้มก้นกระแทก "หรือว่าเจ้าก็คือฮวาเหมียวเหมียวน้องสาวบุญธรรมที่ดำหวังเอ่ยถึงเสมอ แมวที่เทพปีซิงเทพสงครามอันดับหนึ่งแห่งแดนสวรรค์ รับไว้เป็นลูกศิษย์...จอมมารแมว"

ข้าพยักหน้าด้วยความเบิกบานใจ ครั้นแล้วจิ้งจอกตัวนี้ก็เป็นลมหมดสติไปเลย...

59

เขียนจดหมาย

เดิมข้าคิดจะสังหารจิ้งจอกพี่น้องสองตัวนี้แล้วส่งไปรับความดีความชอบจากหลวงซ่า แต่มาคำนวณดู ภูเขาหัวเหียนระยะทางไกลอีกทั้งข้ายังชอบหลงทาง เกิดไอ้เอ๋ทำให้การฝึกฝนในแดนมนุษย์ต้องเสียงานคงไม่ดีแน่ จึงมอบหมายให้อวินโอรกับหญิงซินช่วยส่งตัวนางไป

เจียวเจียวจิ้งจอกหน้าหยกน้ำตาคลอ ท่าทางกำริบเสิบสานที่เคยมีอันตรธานไปหมดสิ้น ได้แต่วิงวอนขอร้องอย่างน่าสงสาร "ไม่ว่าอย่างไรข้าก็เป็นอนุที่พี่ชายของเจ้ารักและโปรดปราน ถ้าสังหารข้าแล้ว เจ้าจะอธิบายกับเขาอย่างไร"

ข้าถึบนางไปที่หนึ่งอย่างไม่แยแส "พี่ชายจอมมารว้วกระหิงแต่ไรมาไม่เคยแม้แต่จะด่าข้าด้วยถ้อยคำรุนแรงสักคำ ต่อให้ข้าทำผิด แค่พูดไม่กี่คำประจบออกอ้อนสักหน่อยก็ผ่านไปแล้ว แต่พี่สะใภ้หลวงซ่ากลับลงมือตีข้าจริง เจ้าเห็นข้าเป็นแมวโง่หรือไร"

เจี๊ยะเจี๊ยะได้ยีนเซ่นนั่นก็รีบวิ่งวอนอวินโอวสองสามมีภรรยา "ข้ารู้ว่าพี่ชายทำผิดไปแล้ว...โปรดเห็นแก่ความรักที่พี่ชายข้ามีต่อภรรยาที่ล่วงลับไป ถึงได้ทำเรื่องโง่งมเช่นนี้ ขออภัยพวกเจ้า เห็นแก่ความเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน ปล่อยพวกเราไปสักครั้งเถิด ต่อไปไม่กล้ามาก่อวอนพวกเจ้าอีกแล้ว"

อวินโอวพูดด้วยความโกรธ "ตอนพี่ชายเจ้าไล่สังหารพวกเรา พวกเราก็พยายามวิ่งวอนขอความเมตตา เหตุใดจึงไม่เห็นเขาปล่อยพวกเรา สองสามมีภรรยา"

จึงจอกหน้าดำที่นอนอยู่กับพื้นเสียงหอบหายใจแผ่วอ่อน ทว่าปากก่นด่าด้วยเสียงแหบแห้ง "สมควรใจต่อผู้ที่ต้องยอมรับความพ่ายแพ้ ห้าม...ห้าม...ขออภัยผู้อื่น..."

"พี่ชาย..." เจี๊ยะเจี๊ยะมองเขาแล้วร้องไห้จนควบคุมตนเองไม่อยู่ จากนั้นก็หันมาวิ่งวอนขออภัย "ถ้าส่งตัวข้าไปอยู่ในมือหลังข้าจริง ข้ากลัวว่าต่อให้ข้าคิดจะตายก็ตายไม่ได้ หากไม่เจ้าก็สังหารข้าเสียที่นี้เลยแล้วกัน"

เคยเห็นแต่คนวิ่งวอนขอความเมตตา ไม่เคยเห็นใครวิ่งวอนให้สังหาร ครั้นนี้ทำให้ข้างงงแล้ว

หญิงชินกลับผลึกอวินโอวเบาๆ ที่หนึ่ง "เรื่องนี้...ถ้าพวกเราทำจริง...เกรงว่าจะต้องเกิดปัญหายุ่งยาก"

อวินโอวลงเอยอยู่ชั่วขณะ หลังจากเข้ามาตรวจดูอาการบาดเจ็บของจึงจอกหน้าดำแล้วก็ค้อมคานับข้า "ต้าหวังคุณธรรมสูงส่งเทียมฟ้า ออกหน้าให้ความช่วยเหลือ เราสองสามมีภรรยาซาบซึ้งในบุญคุณยิ่งนัก เพียงแต่...อย่างไรจึงจอกหน้าหยกผู้นี้ก็เป็นจึงจอกเผ่าพันธุ์เดียวกัน แม้

พวกเขาจะไร้ความปราณี แต่พวกเราไม่อาจไร้คุณธรรม ทั้งนางยังเป็น
อนุของผิงเทียนต้าเซ็งพี่ชายของท่าน ถ้านางจบชีวิตที่นี่ แม้อ่าเซ็ง
ไม่ทวงถามความรับผิดชอบจากท่าน แต่ในใจคงไม่พินิจจะชุกชอน
ความไม่พอใจเอาไว้"

"ความหมายของเจ้าก็คือไม่อาจสังหารนาง?" ฟิงถ้อยคำสุภาพที่เขา
พูดออกมายาวเหยียด ข้าพยายามใคร่ครวญความหมายที่แฝงอยู่ใน
น้ำเสียง จากนั้นก็สิ้นศีระะบอ "ไม่ได้ๆ ถ้ากลัวว่าข้าพบจึงจอกตัวนี้
แล้วไม่ได้สังหาร จะต้องทุบตีข้าแน่นอน"

"แต่ว่า..." อวินโอรชยับปากสองสามครั้ง พุดขึ้นเบาๆ "ผานตปะของ
จึงจอกหน้าดำถุกต้าหวังซัดจนแตกซ่านไปแล้ว ถ้าท่านยังสังหารจึงจอก
หน้าหยกอีก แล้วให้พวกเราส่งตัวไปให้กลัวข้า หากผิงเทียนต้าเซ็ง
ทราบเรื่องเข้า แม้เขาจะไม่โกรธท่าน...แต่ต้องสังหารพวกเราระบาย
ความแค้นแน่"

เจียวเจียวได้ยินแล้วรีบผงกศีรษะดูทุบกระเทียมทันที

ข้ามองสองคนตรงหน้าที่ทำหน้าน่าสงสารแล้วก็หันไปมองท้องของ
หญิงซินคู้หนึ่ง ถามอย่างลึกลับ "แล้วลูกของเจ้าเล่า จะถูกสังหารหรือไม่"

"พวกเราไม่รู้..."

"เช่นนั้นก็ช่างเถิด" ข้าตัดสินใจอย่างฉับไว "พวกเจ้าว่าอย่างไรก็ว่า
อย่างนั้น ปล่อยนางไป" แล้วก็หันไปชูขั้วเจียวเจียว "เจ้าคงไม่บอก
กลัวว่าเรื่องที่ข้าพบเจอเจ้ากรรมง"

เจียวเจียวรีบเปลี่ยนจากพยักหน้าเป็นสิ้นศีระะราวกับกลองปองแป้ง
ไปหนึ่ง

"แต่ไม่อาจปล่อยให้ไปเช่นนี้..." อวินไอวอร์บับยังการตัดสินใจของข้า
"ถ้าพวกเขากลับไปแล้วเที่ยวพุดจาส่งเดช ยุยงคนมาแก้แค้นก็จะมี
ปัญหา"

"นี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ แล้วเจ้าจะทำอย่างไร" สมองข้าบวมโตแล้ว
จ้องคนที่อยู่ตรงหน้าด้วยความหงุดหงิด

อวินไอวอร์บับหรือกับหนึ่งชินอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนก้าวเข้ามาแล้วยิ้มสู้
"ตำหวัง พวกเราใคร่ครวญกันดีแล้ว ไม่สู้ท่านเขียนจดหมายให้พี่ชาย
สักฉบับ เล่าเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบให้เขาฟัง ขอให้เขาอย่าได้ทวงถาม
ความรับผิดชอบจากพวกเรา ข้าจะให้หนึ่งชินเดินทางไปภูเขาห้วยเย็นก่อน
ส่วนตัวข้าเองจะเอาจดหมายไปส่งให้ฝั่งเทียนต้าเชิงโดยเดินทางไป
พร้อมกับจิ้งจอกสองตัวนี้ จากนั้นค่อยไปสมทบกับนางในภายหลัง
หลังจากนั้นก็อยู่ภายใต้สังกัดของหลัวซ่า ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น ไม่ต้อง
กลัวว่าพวกเขาสองคนจะกล้าบุกเข้ามาหาเรื่องอีก"

เขียนจดหมาย? ข้าที่เพิ่งรู้ตัวอักษรร้อยกว่าตัวทำหน้าบูดบึ้งแล้ว...

หนึ่งชินปุกระดากเซวียนจื่อ อวินไอวอร์บับยิ้ม ยื่นพุ่กันชนหมาป่า
มาใส่มือข้าดำมหนึ่ง ข้าจับพุ่กันขึ้นมา มองกระดากสว่างเปล่าตรงหน้า
ในสมองก็มีแต่ความว่างเปล่า ข้าที่ยามต่อสู้ไม่เคยถอยหนี ยามนี้
กลางฝ่ามือถึงกับมีเหงื่อซึมและสั่นเทาเล็กน้อย

เวลาหนึ่งเค่อ* ผ่านไป สายลมบางเบาพัดผ่านหน้าผาก พัดพา
เม็ดเหงื่อของข้าไป

เวลาสองเค่อผ่านไป กระจกซุกชนบนต้นไม้ดิ่งกลีบดอกสาลี

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาแต่โบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

สี่ขาวดูจหิมะร่วงหล่นปลิวลงมาบนกระดาดเขียนชื่อที่ว่างเปล่า

เวลาสามเค่อผ่านไป นกกระจอกส่งเสียงจ๊ิบๆ จ๊ิบๆ เอ็ดตะโรอยู่
ด้านข้าง ดึงดูตสายตาข้าให้หันไปมอง

หนึ่งชั่วยามผ่านไปแล้ว ในที่สุดพู่กันในมือข้าก็ขยับ หมึกสีดำ
หยดลงไปหยดใหญ่ จากนั้นก็ต้องเปลี่ยนกระดาดใหม่...

ภายใต้การชี้แนะและการรบเร้าเข้าชี้จะเป็นจะตายของอวิ⁺นโธว
ในที่สุดข้าก็เขียนจดหมายฉบับแรกในชีวิตออกมาอย่างบิดๆ เบี้ยวๆ...

'พี่ชาย ข้าคือเหมียวเหมียว ลงมา XX ในแดนมนุษย์ X ของท่าน
ข้าเป็นคนที่ไม่ได้สั่งหาร กลัวท่านจะโกรธ แต่พี่ XX หลัวต้องโกรธแน่ X
ของอวิ⁺น X เป็นลูกบุญธรรมของข้า ท่านอย่าสั่งหารเขา และอย่าให้ X
ของท่านสั่งหารเขา...'

หลังจากเขียนเสร็จอ่านดูอีกครั้งก็รู้สึกที่ไม่เลว จึงเขียนจดหมาย
ให้หลัวข้าอีกฉบับ...

'พี่ XX หลัว ข้าคือเหมียวเหมียว ลงมา XX ในแดนมนุษย์ X ของหญิง
X เป็นลูกบุญธรรมของข้า นางมาหาท่าน อย่าได้สั่งหารนาง ข้าดี X
ของพี่ชายเกือบตาย ไม่ได้สั่งหารกลัวพี่ชายจะโกรธ ยังคงให้ท่านเป็น
คนสั่งหารเอง นางสั่งหารง่ายมาก'

ลำบากไม่น้อยกว่าจะเขียนเสร็จ ข้ารู้สึกที่หัวสมองของข้าด้านชา

ไปหมด หนังสือหนีบจดหมายขึ้นมากลับหัวกลับหางดูอยู่หลายครั้ง
ถามด้วยความไม่แน่ใจ "จดหมายนี้...พวกเขาจะอ่านเข้าใจจริงหรือ"

"ที่ได้อ่านไม่เข้าใจ พวกเราก็อธิบายแล้วกัน" อวินไอเวอร์หนีบจดหมาย
ขึ้นมาอย่างดีใจเป็นที่สุด รีบบอกให้ข้าทำเครื่องหมายยืนยันตัวตน

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ข้าก็กลายร่างกลับไปเป็นแมว ใช้อุ้งเท้า
ประทับรอยดอกเหมยที่น่ารักไว้บริเวณท้ายจดหมายอย่างประณีตบรรจง
เป็นการแสดงตัวตนของข้า พวกเขาต่างเอาจดหมายเก็บไว้ในอกเสื้อ
ราวกับได้รับสิ่งล้ำค่า ทั้งกล่าวขอบคุณข้า ขอขอบคุณแล้วขอบคุณอีก
ยังบอกจะกลับไปทำป้ายอายุยืนให้ข้า ให้ลูกหลานชนรุ่นหลังจดจำ
ชื่อของข้าไว้ตลอดไป

ข้าไม่ได้ต้องการป้ายอายุยืน เพียงขอลูบท้องหนังสือเบาๆ ไม่กี่ครั้ง
แล้วเอาหูแนบลงไปฟังอย่างตั้งใจ ในท้องของนางมีเสียงหัวใจเต้นเบาๆ
เป็นจังหวะ ดูอบอุ่นอ่อนโยน ยอดเยี่ยมยิ่งนัก

เมื่อก่อนตอนอยู่ภูเขาลี้วิง แม้จะรู้ว่าสัตว์ลี้วินให้กำเนิดลูก แต่ข้า
ไม่เคยใส่ใจขั้นตอนในการให้กำเนิดลูก ที่ทำหน้าที่ถึงเพียงนี้ สีหน้า
ของหนังสือยามมองท้องของตนเองดูมีความสุขมาก องศาพยับทั้งห้า
แลสว่างไสวงดงามอย่างบอกไม่ถูก ส่วนใบหน้าอวินไอเวอร์ก็เปี่ยมไปด้วย
ความรักและเมตตา

ความตื่นตันใจที่ผุดขึ้นมาทำให้หัวใจของข้าอ่อนนุ่มลง "ไม่รู้ตอน
ท่านแม่คลอดเหมือนจะเหมือนจะดูอบอุ่นอ่อนโยนเช่นนี้หรือไม่" เสียตาย
ที่คำถามนี้ไม่มีคำตอบ ตั้งแต่ข้าจำความได้ก็ไม่เคยพบหน้าท่านแม่
และไม่เคยพบหน้าท่านพ่อ

หลังจากเอ่ยคำถามนี้ออกมา หนึ่งซิ่นก็ยิ้มบอกกับข้า "จะต้อง
อบอุ่นอ่อนโยนมากแน่นอน เพราะเวรดาของท่านในตอนนั้นก็อบอุ่น
อ่อนโยนมาก"

หลังจากได้รับคำตอบ ข้าก็ดีใจโบกมือให้พวกเขาเป็นการอำลา
เตรียมจะจากไป อวินโหวพลันเรียกข้าไว้ เขาก็มหันมาบอก "ขออภัย...แต่
เด็กคนนี้นั้นหน้าจะต้องเป็นลูกบุญธรรมของท่านอย่างแน่นอน ข้าจะให้
เขาเคารพท่านดุจเดียวกับเคารพมารดาของตน"

"เดิมเขาก็เป็นลูกบุญธรรมของข้าอยู่แล้ว" ข้ากล่าวยิ้มๆ "วันหน้า
ค่อยมาเล่นกับเขา"

"ตกลง" อวินโหวตอบเสียงหนักแน่น

"สอนเขาจับนกกับจับหนูได้หรือไม่" ข้าถาม

"เรื่องนี้...ไม่ได้กระมัง" สีหน้าของหนึ่งซิ่นดูไม่ค่อยดี

หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่งข้าก็เอ่ยถาม "พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าจะหาเงิน
ได้อย่างไร"

"จะ让您ต้องลำบากเช่นนั้นได้อย่างไร!" อวินโหวกับหนึ่งซิ่น
รีบเอาแท่งเงินทองคำที่อยู่ในตัวและไข่มุกยัดใส่มือข้า ข้าประคอง
สิ่งของที่กินไม่ได้และหนักอึ้งเหล่านี้ไว้ในมือ หงุดหงิดจริงๆ ครั้นแล้ว
จึงโยนกลับไปทั้งหมด เพียงเอาอาหารแห้งทั้งหมดของพวกเขาไป
แล้วออกเดินทางเข้าเมืองไปด้วยความเบิกบานใจท่ามกลางเสียงกล่าว
ขอบคุณ

ครั้งนี้เหมือนเหยี่ยวจับปลาไม่ได้ทำอะไรผิดกระมัง คึนนี่ข้าจะเล่าให้
เทพี่ซิงฟัง ให้เขาชมข้า

คิดไม่ถึงว่าหลังจากเทพี่ซิงชมแล้ว...ก็พูดกับข้าอย่างมุ่มหวัง "หลังกลับจากการฝึกฝน เขียนจดหมายฉบับนั้นอีกครั้งมาให้ข้าดู แล้วเขียนจดหมายให้ข้าฉบับหนึ่งด้วย"

จากนั้นไม่รู้เพราะเหตุใดข้าว่าเหมือนเหมียวเขียนจดหมายได้ ก็เล่าลือไปทั่ววังเทพ และค่อยๆ เล่าลือออกไปภายนอก ต่อมาพวกหวาวา จินเหวิน ไม่หลิน หวงเซี่ยนเซิง เทพธิดาหลันอวี่แต่ละคนก็ต้องการจะอ่าน จดหมายที่ข้าเขียน แม้แต่เจ้าอวี่ที่โอบอ้อมผ่อนตามข้าที่สุดก็ไม่ยกเว้น

ช่วงขณะนั้น ท่ามกลางมิตรไมตรีอันอบอุ่นเราร้อนของทุกคน ข้าก็นึกเสียใจแล้ว...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

